

KYYHKYNEN

2/2009

Jumaluus-
oppinut
vallankäyttö

Jos te haluatte tietää mitä maailmassa tulee tapahtumaan kysykää Raimo Sailakselta. Jos tahdotte tietää mitä maailmassa ei tule tapahtumaan, katsokaa kristillisdemokraattien puolueohjelmaa.

— Jari Tervo, uutisvuoto 25.09.2004

Sisältö

Ilkka Kantola on kansan asialla 4

Yliopistouudistus tulee — oletko valmis? 8

Kuka käyttää valtaa kirkossa? 12

Ylioppilaskuntaraportti 16

Teesit 17

Köyhyyttä murtamassa 18

Muut mediat 22

Kansainväliset kirjeenvaihtajat 26

Puheenvuoro: Sivistys 28

Kyyhkynen featuring:

Eroakirkosta.fi 30

TYT:n ruumiinavaus 31

Tilaa nyt Kotimaa –50 % opintojasi täydentämään!

Haluatko perehtyä paremmin kirkon ja seurakuntien asioihin? Tahdotko pysyä ajan tasalla kirkkopolitiikan kiemuroista, päivänpolttavista puheenaiheista ja vallitsevasta mielipideilmastosta? Kaipaako tietoa alasi avoimista työpaikoista?

Oman alasi monipuolinen tietolähde

Kotimaa on jokaisen teologian opiskelijan tuore ja monipuolinen tietolähde. Se kertoo kirkon ja seurakuntien asiat laajemmin kuin mikään muu lehti. Se herättää keskustelua arvoista, jotka tämän päivän Suomessa vallitsevat. Torstaisin ilmestyyvää Kotimaata täydentää joka arkipäivä päivittyvä Kotimaan verkkolehti www.kotimaa.fi

Samaan hintaan ilo!

Kotimaan välissä saat viisi kertaa vuodessa ilmestyvän ilo-lehden. Elämäntaito, parisuhde, perhe, hyvinvointi sekä kiinnostavat henkilöt ja ilmiöt kuuluvat ilon aihepiiriin.

Hyödynnä opiskelijatarjous:

tilaa nyt Kotimaa+ilo
puoleen hintaan vain 44,50 /12 kk!
Soita puh. 0207 54 2332 tai tilaa
sähköpostilla tilauspalvelut@kotimaa.fi.

HUOM! Lähetä myös opiskelijakorttisi kopio tilauspalveluumme: faksilla numeroon 0207 54 2342 tai postitse Kotimaa-yhtiöt, tilauspalvelut, PL 279, 00181 Helsinki.
Tarjous on voimassa 31.12.2008 asti ja koskee vain uusia tilauksia.

Tuoreena
postiluukustasi
joka
torstai!

Miksi miljoona suomalaista tekee työtä ilman palkkaa?

Mikä kannustaa vapaaehtoisia toimimaan ilman rahallista korvausta? Mistä he saavat voimia vaativiin tehtäviinsä? Tänä syksynä Kotimaa haastattelee vapaaehtoistyötä tekeviä, esittelee vapaaehtoistyön eri muotoja ja kannustaa keskustelemaan aiheesta. Tule mukaan keskusteluun!

Tähtäimessä toiminta

Askeesin ja pidättäytymisen periferiasta käsin maailma touhuineen näyttää mielettömältä muurahaispesältä. Mitä se sitten on pesästä katsottuna? Kesän kynnyksellä Kyyhkynen suuntasi sinne, missä yhteiskunta tapahtuu.

— Ai minne?

No eduskuntaan! Mutta myös leipäjonon jatkeeksi lamanlyömän kansan pariin. Kurkistelemaan kirkolliskokouksen kulisseihin ja yliopiston sivistystehtaalle. Palestiinan kristityt kiskovat huomiotamme globaalin rauhan haasteisiin ja samalla nilkkaa nakertaa omasta kirkosta eroavien joukko. Ihmekö tuo, että teesejä on taas naulattava kirkon oveen — tällä kertaa moraalista.

Vaikka valta-sana on poissa muodista niin joku sitä kuitenkin käyttää. Siis valtaa. Nykyisin sitä tosin kutsutaan vaikuttamiseksi. Olemme vaikutuksen alaisina, mutta myös vaikuttajia. Hihat on käärittävä ja kädet liattava, jos meinaa kantaa kortensa kekoon.

Miltä touhu nyt näyttää? Edelleen mielettömältä. Ja jotenkin kummallisesti korsista kuitenkin tehdään valtavalta näyttävä keko. Hiiteen siis muurahaisvertaukset ja aseeksi yhteiskunnallisesti aktiivinen asenne — joka tapauksessa tapahtuu!

Ja niille, joita poliittinen keskustelu i k ä v y s t y t t ä ä, tarjolla on aina kevyttä sanailua jos ei pientä porkkanaakin.

Pekka Mustakallio, Anna-Liisa Tolonen & Lauri Kemppainen

Ilkka Kantola on kansan asialla

VUONNA 2007 VALITTIIN KANSANEDUSTAJAKSI KIRKON PIIREISTÄ TUTTU MIES. KEVÄÄLLÄ 2009 HÄN JOHDATTAU KYYHKYSEN EDUSKUNTATALON SOKKELOIHIN, YHTEISKUNTAMME PÄÄTÖKSENTEON KIVIJALKAAN. OIKEUDENMUKAISUUS, OSALLISUUS, HYVINVOINTI. NÄIDEN ARVOJEN PUOLESTA TAISTELEEE EX-PIISPA ILKKA KANTOLA. MITÄ SE TARKOITTAU KÄYTÄNNÖSSÄ?

- Ensisijaisesti olen kansanedustaja, teologian tohtori, SDP:n varapuheenjohtaja, vastaa Ilkka Kantola, kun häneltä kysytään, kuka hän on. Entä pappeus?

- Kyllä, se kulkee mukana. Ilkka Kantola on yhdistelmä monenlaista ammattitaitoa ja yhteiskunnallista roolia. Nykyisestä asemastaan huolimatta hän edelleen saarnaa, tekee kirkollisia toimituksia ja toimii jopa celebranttina.

Myös puolue osaa ja tahtoo hyödyntää tätä yhdistelmää. Kukapa olisi parempi saarnaa- ja työväen kirkkopyhänä kuin Kantola?

- Sitä ei voine välttää, etteikö joku kuulijoista ajattele saarnaajaa oppositiopuolueen edustajana. Itse olen kuitenkin kokenut voivani erottaa nämä roolit. Saarnastuoli ei ole puoluepolitiikan paikka eikä politiikassa esiinnyttä papin puvussa.

Intoa, sattumia ja hyviä päätöksiä

Ilkka Kantolan tie eduskuntaan on kirjava. Maatilan poi-

ka ei vielä lukiossa tähdännyt edes piispaksi!

Armeija-aikoina Kantola luki Dostojevskia ja alkoi kiinnostua teologiasta. Muutaman vuoden rakennusyrityksyyden jälkeen hän päätyikin Helsingin teologiseen tiedekuntaan.

Vuonna 1985 Ilkka Kantola vihittiin papiksi.

Nuoren pastorin urakehitys oli huima. Vuonna 1994 Kantola väitteli teologian tohtoriksi ja aloitti työt Turun arkkihiippakunnan pääsihteerinä. Saman hiippakunnan palveluksessa hän jatkoi 1998 Suomen nuorimpana piispana.

- Kyse ei ollut suunnitellusta uraputkesta. Enemmänkin minulle tarjoutui tilaisuuksia, joihin päätin tarttua. Minulla oli halu vaikuttaa kirkon kehitykseen. Ilmapiiri hiippakunnassa oli rohkaiseva ja yhteistyö hyvää.

Piispan tehtävät Kantola jätti vuonna 2005.

- Kansanedustajaksi päädyin, kun SDP pyysi minua ehdokkaaksi.

Kansan valtuuttama mies

Kantola on toiminut sekä piispana että kansanedustajana. Tehtäviä yhdistää vaikuttaminen yhteisiin asioihin sekä vallan ja vastuun kysymykset.

- Koin kyllä käyttäväni valtaa piispan asemassa. Mitäkaava esimerkiksi kirkolliskokouksen ja eduskunnan toiminnassa ja työmäärässä on kuitenkin aivan toinen. Kirkolliskokous istuu vuodessa kaksi viikkoa, sellaisen paperimäärän voi ottaa haltuun viikossakin. Eduskunnassa, valiokunnissa ja mietintöjä muokatessa systemaattiseen analyysiin ei materiaalin äärellä ole aikaa. Myös sisältönsä puolesta kansanedustajan työ haastaa tohtorinkin.

- Työ eduskunnassa on mielekästä. Työllä on konkreettinen ja välitön vaikutus yksittäisten ihmisten arkeen. Vaikka kansanedustaja ei olekaan asiantuntija, hänellä on valta siihen, ketä asiantuntijaa kuunnellaan ja miten asia eduskunnassa esitetään.

Kummalla sitten on enemmän valtaa, pohdiskelee Kantola, piispalla vai kansanedustajalla?

- Työ piispana oli pitkälti virkamiestyötä. Se sijoittui toimistoon. Käsittelin hiippakunnan kurinpito- ja henkilöstöasioita. Piispan auktoriteetti on kuitenkin vahva.

- Kansanedustaja on enemmänkin luottamushenkilö, jonka luotto mitataan säännöllisin väliajoin. On tärkeää säilyttää kontakti äänestäjiin ja oma uskottavuus kentällä. Kansanedustaja on myös median suurennuslasin alla. Työ on julkista. Voisi sanoa, että tässä työssä on vahva tulostavastuelementti.

- Kun aloitin pappina, halusin olla mahdollisimman helposti lähestyttävä. Papit näyttäytyivät usein liiankin juhlallisina. Silloin ajattelin, että onnistuinkin madaltamaan tuota kynnystä.

- Mutta kansanedustajaa Suomen kansa ei arkaile. Toreilla ja puolueen tapatumissa tullaan antamaan palautetta varsin rohkeasti.

Joskus sitä miettii, että voisin olla vähän vähemmänkin helposti lähestyttävä... Kantola naurahtaa.

Kantola esittää, että suomalaisessakin poliittisessa ilmapiirissä leijuu Obama-ti-lausta. Silmäkulman pilke ja hymyn vaivaton leviäminen kasvoille vihjaavat, että Kantola itse voisi vastata haasteeseen.

- Barack Obaman edustama tapa pitää poliittisia puheita tekisi hyvää Suomenkin eduskunnalle.

- Eduskunnassa olen pitänyt useita puheita tyhjiille saleille. Joskus voi paikalla olla viisi tai kuusi kuulijaa. Mikä siis on puheen merkitys nyt?

Poliitikolla on tulosvastuu

Kansanedustajan työn vastuu on sen konkreettisuudessa. Lupaukset on myös toteutettava. Ja on luvattava lisää.

- Presidentti tai puhemies voivat kritikoida eduskunnan päätöksentekoa arvolähtökohdista, mutta Suomen systeemissä he sijoittuvatkin puoluepolitiikan ulkopuolelle. Siellä heitä ympäröi tietty eteerisyys, viattomuuden tila, sanoisin.

- Tästä on kyse silloin, kun Paavo Lipponen nuhtelee Niinistöä liiallisesta osallistumisesta poliittiseen keskusteluun ja penää hänen parlamentaarista vastuutaan: Olisit sitten ruvennut ministeriksi ja kantanut vastuun

myös asioiden toteutpanemisesta!

Kantola väittää, että papit ja piispat sijoittuvat yhteiskunnallisessa keskustelussa tähän samaan viattomuuden tilaan. He ilmaisevat eettisiä mielipiteitään, mutta eivät ole samassa mielessä tulosvastuullisia kuin kansanedustajat.

- Kyllä juuri kansalla on minuun valtaa. Olen äänestäjieni asialla.

Ilkka Kantolan mielestä yhteiskunnallisesti tiedostava asenne kuuluu evankelis-luterilaisen papin toimenkuvaan.

- Se on kirkon johdon toive ja siihen teologinen koulutuskin tähtää.

Aiemmin puoluepoliittista selibaattia pidettiin papin ihanteena. Nykyään papin poliittista aktiivisuutta ei katso- ta niin pahalla.

- Pitää kuitenkin muistaa, että poliittinen ja hengellinen argumentaatio ovat kaksi eri asiaa. Kansanedustajan pitää puhua siten, että jokaisen kansalainen voi sen ymmärtää.

Eikä käytännön politiikkaa harjoiteta viattomuuden tilasta käsin.

- Kansanedustaja joutuu käärimään hihansa ja likaa- maan itsensä. On otettava selvää siitä, mitä todella voidaan tehdä. On löydettävä olemassaolevat vaihtoehdot ja sitten tehtävä aitoja valintoja.

Miten arvoista sitten teh-

dään politiikkaa?

- Arvot vaikuttavat siinä vaiheessa, kun valintoja tehdään. Voisi sanoa, että silloin punnitaan myös uskon vahvuus.

- Valintojen perusteeksi ei kelpaa se, ettei muuta vaihtoehtoa ole. "Tämä on ainoa vaihtoehto" ei ole oikea vaihtoehto.

Arvoisellaan paikalla

Kantolan mukaan puolueiden arvokeskustelussa voidaan erottaa arvotaso ja tavoite- taso.

- Arvotasolla puolueiden väliset erot eivät ole kovin suuria. Esimerkiksi vapaus, oikeudenmukaisuus ja hyvinvointi lienevät kaikkien asialistalla. Puhuttaessa tavoite- tasosta, siitä miten tavoitteisiin - esim. hyvinvointiin - pyritään, tulee puolueen arvojärjestys kuitenkin näkyville.

Arvot vaikuttavat etsittäessä konkreettisista vaihtoehtoista sitä, mikä on paras. Mitkä sitten ovat Ilkka Kantolalle ne arvot, jotka määrittelevät parhaan?

- Kun minua pyydettiin kansanedustajaksi SDP:hen, tarkastelin puoluetta, itseäni ja niiden yhteensopivuutta. En joutunut tekemään kompromisseja.

- Yhteisvastuullisuus on aina ollut johtajatukseni. Kai se juontaa juurensa kodin kristilliseen kasvatukseen. Yhteisvastuun periaate on

myös hyvä lähtökohta poliittiselle ajattelulle.

- Kilpailuttava yhteiskuntakäsitys eriarvoistaa, koska se suosii menestyvimpiä ja lahjakkaimpia. Niin sanottu positiivinen diskriminaatio puolestaan tarkoittaa sitä, että huonomminkin pärjäävät pyritään pitämään mukana. Elämä ei ole juoksukilpailu.

Saarna kollegoille

Jos Ilkka Kantola saisi saarnata kansanedustajakollegoilleen yläkerran istuntosalissa, minkä evankeliumitekstin hän valitsisi? Aikaa vastata on noin minuutti.

Kantola hymähtää ensin, mutta innostuu sitten miettimään pastoraalisella vakavuudella. Pian vastaus löytyykin - poliitikon liukkaudella.

- Saarnaisin siitä tilanteesta, kun Pietari kieltää Jeesuksen. Voisin rinnastaa Äänestäjän Jeesuksen asemaan. Sillä siis menee tosi heikosti. Kysyisin: Olemmeko me kansanedustajat pietareita, jotka nyt kaiken jälkeen kiellämme vastuumme. "Ai kuka? Miten niin? Minä en tunne sitä miestä."

- Ja sitten puhemies Niinistö kiekaisee...

Teksti:

Anna-Liisa Tolonen & Lauri Kemppainen
Kuvien lähde: Kantolan arkisto

www.ilkkakantola.net

Yliopistouudistus tulee - oletko valmis?

Uusi yliopistolaki astuu voimaan elokuun alussa - jos kaikki menee suunnitelmien mukaan.

Yliopistolaki uudistuu nopealla aikataululla ja siitä seuraa myös laaja yliopistouudistus. Se vaikuttaa monin tavoin myös teologiseen tiedekuntaan ja opiskelijoihin.

Yliopistolakiuudistus lähti liikkeelle yliopistojen vaatimuksesta opetusministeri **Antti Kalliomäen** kaudella. Yliopistot kaipasivat autonomiaa tehdäkseen kansainvälisesti kilpailukykyisempää

tuftkimusta. Toisin sanoen yliopistot kaipasivat valtaa päättää rahojensa käyttötavasta ja valtaa hankkia lisärahoitusta. Nyt kiistellään siitä, toteutuvatko asetetut tavoitteet uudistuksessa. Kyyhkynen kysyi kahdelta uudistuksen aitiopaikalla vaikuttavalta teologilta, mitä he ovat mieltä yliopistouudistuksesta.

Teologisen tiedekunnan dekaani Aila Lauha, mitä mieltä olette yliopistolain uudistamisesta?

- Yliopistolain uudistus ja yliopistouudistus toteutuvat mitä ilmeisimmin meistä riippumatta. Meidän täytyy tehdä se mitä voimme, eli vaikuttaa siihen, että uudistus olisi paras mahdollinen.

Uusi yliopistolaki on nyt

luonnosvaiheessa ja yliopistot suunnittelevat sen pohjalta omia uudistuksiaan. Miten yliopistouudistus vaikuttaa Teologiseen tiedekuntaan?

- Rakenneuudistuksen myötä laitoshallinto poistuu ja tiedekuntaan tulee päätöksiä valmistelevia toimikuntia.

- Hallinto kevenee ja vastuut selkiytyvät. Uudistuksen onnistuminen riippuu aika paljon meistä itsestämme. Esimerkiksi jos kokousten määrä vähenee, täytyy asiat valmistella sitä paremmin.

Mitä muutoksia uudistus tuo teologian opiskelijan arkeen?

- En usko, että arki paljon muuttuu. Kaikki opiskelijat otetaan jo nyt tiedekuntaan ja he opiskelevat kaikilla laitoksilla, vaikka kiinnittyvätkin yhteen pääainelaitokseen enemmän. Tämä tilanne ei muutu olennaisesti. Toivoin, että uudistus toisi lisää yhteenkuuluvuuden tunnetta sekä opiskelijoiden että opettajien keskuuteen.

Miten opiskelijoiden vaikutusmahdollisuudet muuttuvat?

- Entiset laitosjohtoryhmät katoavat. Opiskelijoiden

Dekaani Aila Lauhan mielestä opiskelijat ovat erittäin tarpeellisia yliopistohallinnossa.

”Toivoisin, että uudistus toisi lisää yhteenkuuluvuuden tunnetta opiskelijoiden keskuuteen.”

”Eri tahot vastustavat uudistusta eri syistä.”

vaikutusmahdollisuudet opetuksen suunnittelussa säilyvät kuitenkin samalla tavalla kuin ennenkin. Vaikutusmahdollisuuksia ei ole tarkoitus kaventaa. Uudistuksen vaikutusta täytyy seurata, ja jos opiskelijoiden ääni ei kuulu, asialle täytyy tehdä jotain. Mielestäni opiskelijat ovat yliopistohallinnossa erittäin tarpeellisia.

Miten tiedekunnan opettajat ja muu henkilökunta ovat suhtautuneet uudistuksen tuomiin muutoksiin?

- Todella rakentavasti. Kaikki uudistuksen tuomat muutokset eivät välttämättä ole juuri sitä, mitä olisimme halunneet, mutta ne eivät ole myöskään kynnyskysymyksiä. Esimerkiksi virkasuhteet olisi ollut mukava pitää, hallitukseen saada yliopiston sisäinen enemmistö ja tiedekuntien saada nimittää dekaaninsa.

Mitä muuta haluaisitte vielä sanoa teologian opiskelijoille yliopistouudistuksesta?

- On mukavaa, että teologian opiskelijat ovat aktiivisia sekä tiedekunnassa että laajemmin yliopistossa. Vaikuttamista ei saa pelätä. Lisäksi kannattaa olla kriittinen, ettei lähde mukaan tapahtu-

miin ja mielenilmauksiin vain siksi, että muutkin lähtevät. Tapahtumien motiivit täytyy selvittää ja sitten päättää, haluaako olla mukana. Mutta parempi mennä mukaan kuin heittäytyä passiiviseksi.

Teologian opiskelija, HYYn hallituksen koulutuspoliittinen vastaava, Lauri Laine, mitä mieltä olette yliopisto-

uudistuksesta?

- Uusi yliopistolaki on puitelaki, johtosääntö vaikuttaa konkreettisiin asioihin. Jos päätöksiä tehdessä ollaan avoimia ja kuullaan kaikkia, asiat voivat jopa parantua.

Esimerkiksi Opiskelijatointa-liike on noussut vastustamaan uutta yliopistolakia. Miksi uudistusta vastus-

tetaan?

- Eri tahot vastustavat uudistusta eri syistä. Pelätään esimerkiksi, että yliopiston autonomia heikkenee, jos sen hallituksessa ulkopuoliset saavat äänenemmistön ja ulkopuolisen rahoituksen osuus kasvaa.

Mitä asioita opiskelijat ovat yrittäneet ajaa uudistukses-

Opiskelija Lauri Laine toivoo että kaikkia osapuolia kuullaan uudistuksen valmistelussa.

sa?

- HYY vastustaa lukukausimaksuja EU- ja ETA-maiden ulkopuolisille opiskelijoille, kannattaa sitä, että yliopistokollegio voisi nimittämisen lisäksi myös erottaa hallituksen, sekä vastustaa ulkopuolisten äänenemmistöä hallituksessa.

Miten olette onnistuneet vaikuttamisessa?

- Lakiluonnokseen ylioppilaskunnat saivat kohdan automaatiojäsenyydestä, eli että vastaanottaessaan opiskelupaikan opiskelija liittyy samalla myös ylioppilaskuntaan. Johtosäännön kohdalla ylioppilaskuntaa on kuultu melko hyvin esimerkiksi opiskelijaedustuksen suhteen.

Mitä vielä pitäisi tehdä?

- Keskustelua täytyy jatkaa. Johtosäännön lisäksi tiedekunnat valmistelevat omia sisäisiä uudistuksiaan. Toivottavasti kaikkia osapuolia kuunnellaan ja tarvittavat muutokset voidaan tehdä, ehkäpä vielä yliopistolakiinkin.

Teksti: Saara-Maria Jurva

Kuvat: Pekka Mustakallio

Uudistusajataulu:

- Perustuslaki-valiokunta antaa laista puoltavan lausunnon ennen vappua
- Yliopiston johtosääntö valmistellaan ennen kesää
- Tiedekuntien työjärjestykset valmistellaan ennen kesää
- Laki hyväksytään ennen juhannusta
- Uusi laki voimaan 1.8.2009
- Uudistus on valmis, kun siirtymäaika päättyy 1.1.2010

Lisää tietoa

uudistuksesta:

alma.helsinki.fi/doclink/137236
alma.helsinki.fi/doclink/136001
hyy.helsinki.fi/suomi/356/
www.minedu.fi/OPM/Koulutus/koulutuspolitiikka/Hankkeet/Yliopistolaitoksen_uudistaminen/index.html

Mitä muuttuu?

Muutos	Käytännön vaikutus
- Yliopisto vapautuu valtion tilivirastoasemasta	- Valtio takaa edelleen perusrahoituksen, mutta muuten yliopisto hankkii rahoituksensa itse - Virkasuhteet muuttuvat työsopimussuhteiksi
- Päätösvaltaa keskitetään	- Byrokratia vähenee - Esimerkiksi dekaani nimeää työntekijät tiedekuntaan professoreita lukuun ottamatta
- Laitoskokoja suurennetaan	- Teologisesta tiedekunnasta laitokseton tiedekunta - Vanhojen laitoksien nimet jatkossa osastoja (esim. Eksegetiikan osasto) - Tiedekuntaneuvostosta alin päättävä elin
- Johtamisjärjestelmää ammattimaistetaan	- Dekaanit keskittyvät johtamiseen ja muut professorit tutkimukseen ja opetukseen - Ulkopuolista asiantuntemusta lisätään erityisesti yliopiston hallituksessa (yliopiston sisäisiä jäseniä yhtä paljon kuin ulkopuolisiakin, mutta pj ulkopuolelta)

Tekoja ihmisarvon puolesta

Osallistu maailmanparantamiseen rukoilemalla,
vaikuttamalla ja lahjoittamalla.

Katso tarkemmin: www.kirkonulkomaanapu.fi

Tutustu myös:

www.changemaker.fi

www.pelastamaailma.fi

Avustustilit:

Nordea 157230-500504

Osuuspankki 572302-121551

Tapiola 363630-1864362

KIRKON ULKOMAANAPU

ANDRITZ Hydro

*TYT:n vuosi-
juhlaspnsori
2009.*

*Kyyhkynen
pahoittelee
mainoksen
poisjääntiä
viime
numerosta.*

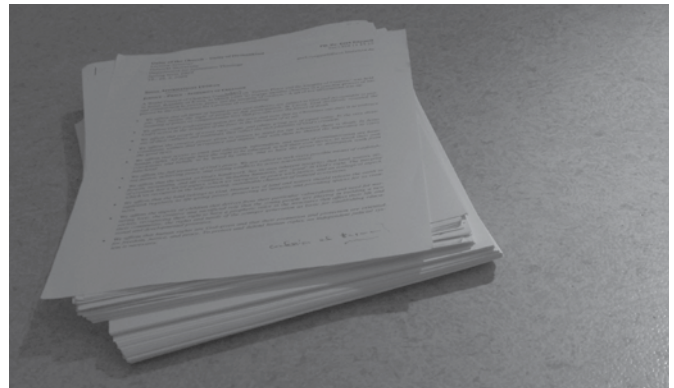
Kuka käyttää valtaa kirkossa?

**KIRKOLLISKOKOUKSEN KEVÄTISTUNTO
4.–8. TOUKOKUUTA 2009**

KIRKOLLISKOKOUS ON KIRKKOMME YLIN PÄÄTTÄVÄ ELIN. SE ON KIRKON EDUSKUNTA. KIRKOLLISKOKOUSEDUSTAJAT KOKOONTUVAT SUOMEN TURKUUN KAHDESTI VUODESSA. KIRKOLLISKOKOUS PÄÄTTÄÄ KIRKON OPISTA, TYÖSTÄ JA RAKENTEESTA. SIIHEN OSALLISTUVAT PIISPAT, PAPPISEDUSTUSTO (1/3 EDUSTAJISTA) SEKÄ MAALLIKKOEDUSTUSTO (2/3 EDUSTAJISTA). MILLAISTA ON OSALLISTUA KIRKOLLISEEN PÄÄTÖKSENTEKOON? MITEN KIRKOSSA PÄÄTETÄÄN? TOUKOKUUN KOKOUKSEN ALLA KYHYHKYNEN LÄHESTYI KOLMEA MIES- JA KOLMEA NAISESDUSTAJAA. VASTAUKSIA TULI NELJÄ.

Kysymyksemme kirkolliskokousedustajille

1. Mitä kirkolliskokousedustajuus merkitsee sinulle?
2. Listaa 1-3 asiaa, jotka ovat sinulle keskeisiä, joista kirkolliskokouksella on valta päättää.
3. Mihin sinä perustat omat kantasi?

Wille Riekkinen, piispa

1. Osallistun kirkolliskokoukseen piispojen mandaatilta, ts. piispat ovat Kirkkojärjestyksen mukaan itseoikeutettuja kyseiseen kokoukseen. Pidän kokousta tietenkin tärkeänä, onhan kyse kirkollisen elämän, lainsäädännön ja toimintojen edistämisestä. Sitä paitsi kokouksessa tapaa mielenkiintoisia ihmisiä eri puolilta Suomea.
2. a) Raamattuun ja Raamatun tulkintaan liittyvät kysymykset mukaan lukien kirkon ympäristövastuu ja arvomaailma.
b) Nuoria ja nuoria aikuisia koskevat kysymykset mukaan lukien Hengellinen elämä verkossa -hanke verkkotyöskentelyineen ja työntekijöineen.
c) Kirkon jäsenyys ja jäsenoikeuskysymykset mukaan lukien erilaiset vähemmistöt. Kirkossa tulee olla niin jäsenenä kuin työntekijänäkin kotipaikka-oikeus kaikille tuijottamatta ihmisen ansioihin, arvoon, taitoihin tai taipumuksiin.
3. Perustan kantani Raamatun käyttöön, omaantuntoon, järkeen, elämänkokemukseen ja piispuuden antamiin mahdollisuuksiin. Dialogisuus, rukous ja tietysti myös vaimon viisaat mielipiteet auttavat kypsyttelyssä kummasti!

Pekka Simojoki, muusikko, TM

1. Olen siis Pekka Simojoki, muusikko Jumalan armosta ja satuman oikusta. Täytyy tunnustaa, että tällainen kirkolliskokoustyöskentely virallisine kiemuroineen ja kotkotuksineen on mulle aika vieras maailma. Koen kuitenkin, että nyt mun paikka on olla siinä mukana, sillä niin moni tuttu ja tuntematon sinne minua pyysi lähtemään ja lähetti. Siellä, jos missä, voi vaikuttaa kirkon suuntaan ja kehitykseen. Toivottavasti. Parasta toistaiseksi ovat olleet ns. käytäväkeskustelut...
2. Eteen tulee kokouksessa käsittämättömän monenlaisia ehdotuksia ja aloitteita, joista osasta ei tavallinen ihminen tajua pätkääkään. Itselleni merkittäviä kysymysalueita ja teemoja, joihin haluan vaikuttaa ja jotka tavalla tai toisella tulevat vastaan tulevaisuudessa, ovat esimerkiksi seuraavat: Jumalanpalveluksen päivittäminen tämän ajan kielelle (siitä teinkin jo aloitteen), nuoret aikuiset!, kirkon ulospäinsuuntautuminen, lähetystyö, tavoittava työ etc. keskeiseksi, sekä uskallus pitää Raamatusta kiinni eikä juosta joka tuulen mukana. Kirkko on kirkko.
3. Raamattu, rakkaus ja rukous. Siihen vielä ripaus käytännön järkeä ja soppa on hyvä.

Teuvo V. Riikonen, rehtori, kirjailija

1. Olen Teuvo V. Riikonen, Savonlinnan kristillisen opiston rehtori ja kirjailija sekä Mikkelin hiippakunnan pappisedustaja toisella kaudella. Osallistun kirkolliskokoukseen, koska oman hiippakunnan papit ovat lähettäneet ja valtuuttaneet minut hoitamaan tätä tehtävää.

Kyse on luottamustehtävästä ja pyrin hoitamaan tehtäväni mahdollisimman hyvin.

Kirkolliskokous on tärkeä näköalapaikka. Osallistun kirkolliskokoukseen, koska voin tuoda muiden äänen esille kirkolliskokouksessa. En ajattele vain omaa työpaikkaani, vaan ennen kaikkea kokonaiskirkkoa ja sen rikkautta.

2. Kirkolliskokous on kirkon ylin päätöselin ja sen käsiteltävänä on neljän vuoden aikana todella paljon asioita. Minulle tärkeitä ovat kirkon perustehtävän hoitaminen, herätysliikkeiden, lähetysjärjestöjen ja pienten seurakuntien ja kristillisten yhteisöjen äänen kuuluminen. Pidän tärkeänä myös selektiivi-pappien työn näkymistä mm. sairaaloissa, varuskunnissa, vammaistyöissä, oppilaitoksissa ja vastaavissa.

Kirkon jäsenkato pakottaa miettimään uutta strategista ajattelua toiminnassa. Maahanmuuttajat ovat haaste myös kirkolle. Kirkon tärkein tehtävä on evankeliumin julistaminen ja siinä pitää huomioida selkokieliisyys. Miesten väkikato kirkossa on suuri haaste.

3. Perustan kantani Raamattuun, kristilliseen uskoon, luterilaiseen oppiin, terveeseen järkeen ja harkintaan. On hyvä kuunnella myös muiden mielipiteitä, muodostaa käsitys ja tarvittaessa muuttaa kantaa. Hyvin monet asiat voidaan perustella terveellä järjellä, mutta kirkossa on myös asioita, joissa jorkaisiin ”sipulinkuorimistalkoisiin” jossa kristillistä uskoa kuoriitaan, ei kannata lähteä mukaan.

Kirkolliskokoustyöskentely on pääsääntöisesti sivistynyttä, ja siellä on lupa olla eri mieltä eri asioista. On myös hyvä, että ammatillisesti erilaiset, maantieteellisesti eri puolilla olevat ja erilailla kokevat tuovat oman osaamisensa. Myös eri hengellisistä viitekehyksistä tulevat tuovat rikkautta työskentelyyn.

Henrietta Grönlund, koulutuspäällikkö, TM

1. Olen Helsingin hiippakunnan maallikkoedustaja Tulkaa kaikki -liikkeen listalta. Siviilissä työskentelen päätoimisesti Kirkkopalveluissa koulutuspäällikkönä ja välillä tutkijana. Yliopistolla teen sivutoimisesti väitöskirjaa ja toimin kirkkososiologian gradu-seminaarin assistenttina.

Kirkolliskokoukseen osallistun, koska haluan vaikuttaa kirkkoomme ja kirkossamme. Olen myös muissa luottamustehtävissä, hiippakunta- ja seurakuntatasoilla, ja eihän työnikään kovin kaukana tästä kentästä ole. Kirkko on rakas ja tärkeä, mutta kaipaa muutosta joissain asioissa.

2. Tosi vaikeaa valita kolme tärkeintä tai keskeisintä. Diakonaattiuudistus on tärkeä, mutta se on osin käynnistynyt ennen omaa kauttani, joten:

a) Virkamiesoikeudelliset säädökset. Ne kertovat sekä työntekijän että työnantajan oikeudet ja velvollisuudet. Nykyisin kirkon lainsäädäntö on asiassa juridisestikin vanhentunut. Ajantasaisia pelisääntöjä tarvitaan kirkon työyhteisöihin kipeästi.

b) Kirkon moniarvoisuuden lisääminen ja etenkin heikossa asemassa olevien ihmisten aseman parantaminen. Tällä tarkoitan kaikkia ja kaikin tavoin syrjintävaarassa olevia (seksuaalivähemmistöt, maahanmuuttajat, vammaiset jne, myös sukupuolten tasa-arvo ja lasten ja nuorten oikeudet liittyvät tähän).

Kirkossa on monenlaisia ihmisiä ja monenlaisia mielipiteitä, ja erilaisuuden kunnioittamisessa on parantamisen varaa. Kysymykset konkretisoituvat monissa tällä kaudella käsiteltävissä asioissa.

c) Kirkon toimintakulttuurin tuominen enemmän tähän päivään. Byrokraattinen ja säilyttävä systeemimme on varmasti perusteltu joissain asioissa muttei läheskään kaikissa. Siis hallintoa selkeämmäksi, kevyemmäksi, tarkoituksenmukaiseksi, ja läpinäkyvyyttä ja avoimuutta lisää kaikkeen toimintaan. Samoin tämä konkretisoituu tällä kaudella, esimerkiksi keskuhallinnon uudistamisessa.

3. Raamattu on perusta. Sen rinnalla tunnustuskirjat, kirkkolaki ja kirkkojärjestys auttavat kantojen pohtimisessa. Kuten meistä jokainen, tulkitse Raamattua, ja oma tulkintani perustuu nykyaikaisen raamatuntutkimuksen näkökulmaan.

Myös luterilainen ajatus siitä, mikä ”ajaa Kristusta” on hyvä näkökulma. Luonnollisesti tätä tulkintaa samoin kuin kaikkia kantoja tai mielipiteitä ohjaa omatunto ja ymmärrys laajemmin, esimerkiksi oma elämäkokemus ja arvot. Pyrinkin – kuten kai jokainen – perustamaan kantani ja mielipiteeni kaikkien tietoon, kokemukseen ymmärrykseen, jota minulla on.

...sekä yksi kirkolliskokouksen jo jättänyt

ANTTI SIUKOSELLA ON VIIME KAUELTA TUORE KOKEMUS KIRKOLLISKOKOUSTYÖSKENTELYSTÄ. HÄN PROFILOITUI ERITYISESTI NUORTEN AIKUISTEN KASVONA JA ASIOIDEN AJAJANA. SIUKONEN AVAA KOKEMUSTAAN KYYHKYSEN LUKIJOILLE.

Kuva: Jukio Kallio

1. Kuka siis olet?

Antti Siukonen, TM, 29 vuotta. Fleimin nuorisomedian päätoimittaja ja marraskuusta 2008 lähtien myös nettipappina tunnettu.

2. Kirkolliskokousedustajana olit...

...milloin ja miten?

Mennään Malmille vuoteen 2002. Olin aktiivisesti mukana paikallisseurakunnan toiminnassa ja sitä kautta minua kysyttiin ehdolle seurakuntavaaleihin. Päätin lähteä.

Pian sen jälkeen vuonna 2003, kaksi viikkoa ennen kirkolliskokousvaalien ehdokkaaksi asettumisajan päättymistä, minua kysyttiin jälleen mukaan. Tukijoita oli.

Kirkolliskokousvaaleissa tekninen onnistuminen epäilytti: vaalit ovat välilliset ja ehdokaslistoja ei tuoda julki missään. Päädyin lopulta herätysliikelistalle, vaikkei itselläni ole lainkaan sellaista taustaa.

Malmilla on suuren seurakuntakoon vuoksi myös hyvät äänien painokertoimet ja tulin valituksi. Kirkolliskokousedustajana istuin kauden 2004-08.

...miksi?

Ennen seurakuntavaaleihin lähtemistä, en ollut ajatellutkaan kirkolliskokousedustamista. Kun sitten kutsuttiin mukaan, syntyi päätös kokeilla. Oli halu mennä ja nähdä, millaista siellä on ja mihin oikeastaan voi vaikuttaa.

Omana agendanani oli edustaa nuorten aikuisten ikäryhmää. Sellainen rooli minulle myös kauden aikana tuli ja sellaisena tulin kirkolliskokouksessa tutuksi.

3. Jos kirkolliskokous olisi kristitty, niin miten kuvailisit häntä?

Noh, aika kompleksinen persoona... Sisäisesti paljon ristiveitoja. Hän on jäykkä ja konservatiivinen, ja joskus kuitenkin yllättävänkin impulsiivinen ja nopealiikkeinen.

Ja entä kristittyinä. Ajattelen kyllä, että hän ajattelee vilpittömästi kirkon parasta ja sen etua. Toki ei voida sanoa, että hän aina siinä onnistuisi.

4. Lähetä ruusut ja risut kirkolliskokoukselle.

Oli hienoa huomata, että kirkolliskokouksessa pystyy oikeasti vaikuttamaan, kun tietää selkeästi, mitä haluaa. Kirkolliskokousedustajien kesken on myös hyvä ilmapiiri ja henki; porukka nivoutuu yhteen, kun joka vuosi asutaan pari viikkoa yhdessä. Ajoittain kokouksissa jämähdetään liikaa samoihin riitoihin. Pidetään puolentunnin puheita eikä kukaan jaksa kuunnella. Toisten ohi puhuminen on ongelma. Samoin liika varovaisuus ja välillä tietty ylihuolehtivaisuus. Asiat seisovat, kun vain varmistellaan.

5. Mistä kirkollisessa päätöksenteossa oikein on kysymys?

Että hoidetaan parhaalla mahdollisella tavalla asiat, jotta kirkon perustehtävällä olisi edellytykset tulla hyvin tehdyksi. Jos tätä perusasetelmaa lähtee muuttamaan, tulee mielestäni ongelmia.

Ei kirkolliskokous ole ideaalein, paras mahdollinen tapa. Sen rakenne on luonteeltaan säilyttävä eikä muutosta tekevä. Se kuitenkin mahdollistaa myös muutoksen, vaikka ei teekään sitä helpoksi. Tätä voisi tulevaisuudessa remontoida.

Kirkolliskokousviikot mahdollistavat sen, että ajatustenvaihtoa voidaan käydä kokoussalin ulkopuolellakin, vapaasti ja vilkkaasti. Se on tärkeä osa mielipiteenmuodostusta, yhteishengen luomista ja myös yhteisen näkemyksen löytymistä ja päätöksenteon prosessia.

Antti Siukonen piti avointa blogia koko kirkolliskokous kautensa ajan. Sitä voi yhä etsiä osoitteesta nuorikirkko.net

Tekstit: Lauri Kemppainen & Anna-Liisa Tolonen

Kirkolliskokous 2008-2012

Puheenjohtaja:

Paarma Jukka, arkkipiispa

Varapuheenjohtajat:

Rönkä Kaisa, lasten ja nuorten

palveluiden johtaja

Sahi Timo, lääkintäkenraalimajuri, dosentti

Sihteeri:

Kuuskoski Katri, varatuomari

Notaari, tulkki:

Jääskeläinen Heikki, arkkipiispan sihteeri

Lainoppineet asiantuntijat:

Telivuo Irma, hallintoneuvos

Esko Timo, oikeusneuvos

Viralliset edustajat

- * Jukka Paarma, arkkipiispa
- * Eero Huovinen, piispa
- * Voitto Huotari, piispa
- * Wille Riekkinen, piispa
- * Samuel Salmi, piispa
- * Mikko Heikka, piispa
- * Simo Peura, piispa
- * Kari Mäkinen, piispa
- * Gustav Björkstrand, piispa
- * Matti Repo, piispa
- * Hannu Niskanen, kenttäpiispa
- * Valtioneuvoston määräämä edustaja

Turun arkkihiippakunta

- * Pentti Heinilä, piiri johtaja
- * Merja Hermonen, seurakuntapastori
- * Pentti Huovinen, professori
- * Aarto Jalava, talouspäälikkö
- * Annika Määttä, perheterapeutti, psykiatrinen sairaanhoitaja
- * Marjaana Perttula, toimittaja
- * Keijo Rainerma, johtaja, kirkkoherra
- * Pertti Rajala, maakuntajohtaja
- * Seppo Rissanen, johtaja, TT
- * Antti Ruska, agronomi
- * Tapio Seppälä, kirkkoherra, lääninrovasti
- * Reetta Uusitalo, erikoislääkäri
- * Aino Vesti, kirkkoherra

Tampereen hiippakunta

- * Antero Aarnio, ensisuojan johtaja
- * Aimo Koskela, piiri johtaja
- * Pertti Mäkelä, sosiaalineuvos
- * Eero Nieminen, toimitusjohtaja
- * Leif Nummela, päätoimittaja
- * Hilka Olkinuora, kirkkoherra
- * Liisa Pura, emäntä
- * Riku Rinne, nuorisotyöntekijä
- * Timo Rämä, lähetysjohtaja
- * Pekka Simojoki, muusikko, TM
- * Antti Sipola, kirkkoherra
- * Riitta Särkiö, seurakuntapastori
- * Minnamaria Tammisalo, seurakuntapastori
- * Ritva Vastamäki, kirurgian ylilääkäri

Oulun hiippakunta

- * Timo Alaräsänen, sosiaali ja terveysjohtaja
- * Paavo Eero, metsätalousinsinööri, kanttori
- * Esa Koukkari, varatuomari
- * Erkki Kujala, yhteiskuntatieteiden tohtori
- * Pekka Lahdenperä, varatuomari
- * Liisa Lahti, erikoislääkäri
- * Lasse Marjokorpi, kirkkoherra
- * Martti Murtoperä, kanttori
- * Pauli Niemelä, kirkkoherra
- * Hannu Ojalehto, kirkkoherra, lääninrovasti
- * Katariina Pitkänen, oppilaitospastori
- * Pirjo Pyhäjärvi, hallinto-oikeustuomari

Mikkelin hiippakunta

- * Pekka Huokuna, kirkkoherra, lääninrovasti
- * Taisto Kontinen, kasvatussihteeri
- * Alpo Kosunen, kunnanjohtaja
- * Virpi Loikkanen, uskonnon lehtori
- * Risto Rasimus, seurakuntaneuvos
- * Teuvo V. Riikonen, rehtori, kirjailija
- * Tuula Rikala, luokanopettaja
- * Kaisa Rönkä, lasten ja nuorten palveluiden johtaja
- * Hannele Viljakainen, vanhainkodinjohtaja
- * Merja Vuorikari, vt. notaari

Porvoon hiippakunta - Borgå stift

- * Görel Ahlnäs, lärare
- * Stig Kankkonen, chefredaktör
- * Helene Liljeström, kyrkoherde, kontraktsprost
- * Peter Lindbäck, landshövding
- * Henrik Perret, generalsekreterare
- * Åsa A. Westerlund, läkare

Kuopion hiippakunta

- * Pauliina Kainulainen, pastori, TT
- * Raili Kemppainen, kouluneuvos
- * Matti Ketonen, osastonylilääkäri, LT
- * Jari Kolehmainen, lehtori
- * Juha Korhonen, hallintopäälikkö
- * Oiva Malinen, kirkkoherra, lääninrovasti
- * Jaana Marjanen, kirkkoherra, lääninrovasti
- * Hannu Tervonen, palvelupäälikkö
- * Eevi Väistö, kasvatust. maist., lastentarhanopettaja
- * Veikko Väisänen, JHTT-tilintarkastaja

Lapuan hiippakunta

- * Signe Jauhiainen, tutkija
- * Mauno Jouppi, kaivinkoneenkuljettaja
- * Jukka Keskitalo, kirkkoherra, lääninrovasti
- * Maiju Lemettinen, toimituspäälikkö
- * Johannes Leppänen, agrologi
- * Tapio Luoma, kirkkoherra
- * Antti Niemi-Aro, maakuntaneuvos
- * Markku Orsila, korkeakoulupappi
- * Pertti Reinikainen, projektipäälikkö
- * Mikko-Matti Rinta-Harri, lähetystyön kasvatussihteeri

Helsingin hiippakunta

- * Henrietta Grönlund, koulutus päälikkö, TM
- * Kari Pekka Kinnunen, kirkkoherra
- * Lauri Kopponen, oikeustieteen lisensiaatti
- * Heikki Kotila, professori
- * Aulis Mölsä, insinööri
- * Sami Ojala, nuorisotyön ohjaaja
- * Liisa Pitkänen, kotitalousopettaja
- * Pekka Reinikainen, lääkäri
- * Timo Sahi, lääkintäkenraalimajuri
- * Pertti Simola, kirkkoherra, lääninrovasti
- * Matti Sollamo, seurakuntaneuvos
- * Hans Tuominen, pastori

Espoon hiippakunta

- * Jorma Back, oikeustieteen kandidaatti
- * Jukka Huttunen, yhteisen seurakuntatyön päälikkö
- * Anna-Mari Kaskinen, kirjailija, FM
- * Pekka Kiuttu, insinööri
- * Mika Nurmi, kappalainen
- * Kai Peltonen, hiippakuntadekaani, dosentti
- * Pentti Salonen, neuvontapäälikkö
- * Heikki Sorvari, diplomi-insinööri
- * Markku Yli-Perttula, majuri evp.

Saamelaiden edustaja

- * Jouni Ilmari Jomppanen, poromies, liikennöitsijä

Kevätkyntöä ja äestystä

HY:n edustajisto heräsi jälleen keväällä ruususen unestaan, kun puheenaiheet vaihtuivat taas edunvalvonnasta jokakeväiseen kehysbudjettiin.

Kehyksen yhteydessään päätetään myös HY:n seuraavan vuoden jäsenmaksun suuruudesta ja linjataan seuraavan vuoden budjetin raamit. Yliopistolakiesityksen ongelmista opiskelijat voivat olla suhteellisen samaa mieltä. Kyse on kuitenkin yhteisestä edusta. Ylioppilaskunnan taloudessa taas on aina kysymys tunteja nostattavista intressiristiriidoista ja edustajiston voimasuhteista.

Kehys-edari kuuluu HY:n kokouksista dramaattisimpiin ja siten ehkä myös katsojajäystävällisimpiin. Vuotta aikaisemmin se viritteli alkusoinnut kesän suurelle tilasodalle, jossa ainejärjestöt ja osakunnat ottivat rajusti yhteen.

Vapun Ylioppilaslehti ennustelikin tilasodan alkavan uudelleen, mutta nyt rintamalinjat tuntuvat elävän muutoskautta. Rajaa piirretään Uuden ja Vanhan ylioppilastalon ja Domman kiinteistöjen välille ja myös sitoutumattomien ja poliittisten ryhmien välille.

Poliittinen teatteri kylvää kuitenkin tänä keväänä siementä uomaan, josta syksyllä nostetaan. Syksyn edustajistovaalitaistelu on kulisseyssä täydessä käynnissä ja vaaliliittojen nimet lipsahtelevat enemmän tai vähemmän tarkoituksellisesti edustajiston jäsenten puheissa.

Vaikka vielä ei ole aika edes yliopistouudistuksen sadonkorjuun, olisi vielä maltettava takoa sisällissodan miekat edunvalvonnan sirpeiksi ja valmistauduttava leikkaamaan elokuussa valtiojohdon viljaa yliopiston pelloilta.

Ylioppilaskunta- raportti

Lauri Laine

*Kirjoittaja on tyytyväinen
vastatessaan HY:n
hallituksessa talouden sijaan
koulutuspolitiikasta*

Viisi teesiä moraalista

Teesit
- NYKYAJAN NAULANISKUT!

Naulataan kirkon oveen

1. IHMINEN OSAA TEHDÄ ERON HYVÄN JA PAHAN VÄLILLÄ

Ihminen on moraalinen olento. Hän tietää, että hyvää pitää tehdä ja pahan tekemistä karttaa, hän osaa erottaa hyvän ja pahan. Yhteisistä pelisäännöistä ihmiset saavat yleispätevät, kriittiset mittapuut inhimillisen toiminnan ja olojen arvioimiseen.

2. IHMISOIKEUDET OVAT KIRKOLLEKIN JUMALAN SANAA

Moraali meissä on luotua, moraalitaju ja tietoisuus keskeisistä moraalin arvoista ja normeista synnynnäistä. Vaikka synti sumentaa luontovarustustamme, yhä vain kirkkaampina näyttävät sivistyksellemme suuntaa kaksi perusarvoa, ihmisen ehdoton arvo yksilönä ja kaikkien yksilöiden yhtäläinen, sama arvo. Näitä kahta suojaavat jatkuvasti tarkentuvat ja laajentuvat ihmisoikeudet, vanhalta nimeltään luonnollinen laki.

3. RAAMATTU EI OLE MORAALIA VARTEN

Raamattu sisältää ylettömästi mitä kirjavinta moraalista ainesta. Kirkon suurten opettajien mukaan se ei ole kauttaaltaan kaikkia aikakausia sitovaa. Se velvoittaa vain kirjatessaan luonnollista lakia kymmenissä käskyissä, vuorisaarnassa ja Jeesuksen antamassa hyvän ihmisen esikuvassa. Raamattu on uskon ylin ohje, ei elämän.

4. RAKKAUS ON KRISTILLISEN ETIIKAN AINOA NORMI

Kristillinen kirkko on moraalisisä kannanotoissaan sidottu yhteisön eetokseen ja yleisiin ihmisoikeuksiin. Ainoa oma, erityisesti kristillinen arvo ja ohjenuora on rakkaus, luopuminen koko ajan kaikesta lähimmäisen hyväksi, ristille nouseminen toisten puolesta. Kristitty ei jouda spekuloidaan, mitä hyvää hänen milloinkin pitäisi tehdä, hän lukee selvät moraaliset norminsa lähimmäisen itkuisista silmistä.

5. KIRKON ASIA ON EVANKELIUMI, EI MORAALI

Jumala puhuttelee ihmistä suoraan, välittömästi. Henki sanelee lakkaamatta lain vaatimuksia ihmisten sydämissä, tietää Luther. Maailma on lakia ja moraalialia täynnä. Ihmiset elävät jatkuvasti lain tappavan kuorman alla. Heillä on omat syntinsä alati silmiensä edessä. Kauhein tapahtuu, jos kirkkokin pauhaa lakia ja jahtaa syntisiä unohtaen asiansa eli evankeliumin, armon ja anteeksiantamuksen.

Jaakko Elenius

Kyyhkysen, Pohjalaisen ja
Kotimaan ex-päätoimittaja
Professori

Disputatio
Columbae
contra
haereses
modernas

Köyhyyttä murtamassa

MEDIA KERTOO MEILLE PÄIVÄSTÄ TOISEEN HUONOJA UUTISIA LAMASTA, JOKA ON TAAS KÄSILLÄ. 90-LUVUN HELVETTIÄ EI SENTÄÄN TÄLLÄ KERTAA KOETA SUOMESSA, MUTTA TAANTUMA ON SYVÄ. YRITYKSET TEKEVÄT LEIKKAUKSIA, MIKÄ TARKOITTAÄ TYÖTÖMYTTÄ. RUOAN HINTA NOUSEE, MIKÄ MERKITSEE MONELLE KIRISTYSTÄ RUOKAVALIOON. OSA IHMISSISTÄ EI KYKENE ELÄMÄÄN NYKY-YHTEISKUNNAN KIRISTUVIEN VAATIMUSTEN TAHDISSA, VAAN HE OVAT VALTION SYÖPÄÄ, VÄLIINPUOTOAJIA JA SYRJÄTYNEITÄ. VALTION APU TULEE TULONSIIRTOINÄ, MUTTA AINÄ NEKÄÄN EIVÄT RIITÄ. JOS VALTIO EI AUTA, KUKA AUTTAA KÖYHÄÄ?

Työttömyys

Maaliskuun lopussa julkaisiin tilastokeskuksen selvitys, jonka mukaan työttömyys on lähtenyt vuoden aikana huijaan nousuun. Työttömyysaste nousi alkuvuodesta 7,6 prosenttiin, Suomessa on tällä hetkellä 200 000 työtöntä.

Työttömyyden seuraukset ovat muutakin kuin itse työttömyys, sen aiheuttama häpeä ja tulojen pienentyminen. Siitä seuraavia pitkäaikaisia ongelmia maksetaan vielä vuosikymmenienkin jälkeen.

Työttömyys johtaa usein päihiteidenkäyttöön, erakoitumiseen, velkaantumiseen, mielenterveysongelmiin ja köyhyyteen. Kyse ei ole vain taantumasta, jonka ajaksi työnteke laitetaan pauselle, vaan monille on kyse elämän tuhoutumisesta.

Elinkeinoelämän tutkimuslaitoksen mukaan tämä vuosi on vielä synkkä, mutta ensi vuodelle ennustetaan elpymistä. Mahdollinen tule-

vaisuudessa siintävä valo ei kuitenkaan lohduta ihmistä, joka ei tule toimeen tänään. Kenellä on vastuu ihmisestä?

Leipäjonot

Leipäjonot syntyivät 1990-luvulla, laman seurauksena. Leipäjonojen piti olla väliaikaisia, mutta edelleen on tarvetta ruoka-avulle.

Laman jälkeen leipäjonot unohdettiin – menihän meillä paremmin kuin koskaan. Keväällä 2006, kun vielä elettiin talouden nousukautta, alettiin taas uutisoida leipäjonojen pidentymisestä. Viime vuonna ruoan hinnannousu nosti jälleen ruoka-avun tarvitsijoita.

Ruokaa jakavat pääkaupunkiseudulla esimerkiksi Pelastusarmeija, Manna-apu ry ja RuokaApu yhdistys. Myös pääkaupunkiseudun ulkopuolella olisi tarvetta ruoan jakamiseen.

Vapaaehtoistoimintaan perustuvan ruoan jakamisen luulisi olevan iloinen asia,

mutta leipäjonoja myös kritisoidaan. Ihmisten tulisi tulla toimeen palkallaan tai tuulillaan. Jos ruokaa pitää mennä jonottamaan, niin raha on mennyt väärään osoitteeseen.

Pääkaupunkiseudulla vuosi sitten tehdyn tutkimuksen mukaan viisi prosenttia on nähnyt nälkää. Kuinka moni todella olisi valmis menemään leipäjonoon leimauttamaan itsensä, jos sille ei todella olisi tarvetta?

Ruokaa ja rakkautta

Jyrki Katainen kirjoitti blogissaan maaliskuussa, että me selviämme talouskriisistä, jos kannamme läheisistämme “hieman enemmän huolta kuin olemme viime aikoina tottuneet”.

Vantaalla toimiva RuokaApu yhdistys ry on kantanut huolta lähimmäisistä noin kymmenen vuoden ajan. Yhdistys jakaa ruokaa tiistaisin Myyrmäessä ja perjantaisin Simonkalliossa. Yhdistyksen

toiminta on kuitenkin muuta-
kin kuin pelkkää ruokaa.

Yhdistyksen toiminta alkoi
sen nykyisen toiminnanjohta-
jan **Jari Ilmosen** aloitteesta.
Henkilökohtaisista vaikeuksista
uskoontulon avulla selvit-
tyään hän alkoi jakaa ruokaa
naapuritalojen lapsille. Tämä
laajeni soppatykkitoiminnaksi
ja johti yhdistyksen perusta-
miseen.

RuokaApu yhdistys on ja-
kanut vanhan terveysaseman
tiloissa ruokaa vuoden ajan.
Yhdistys saa ruoat kaupoilta
ja oma kuljetuskalusto tuo ne
jakopaikalle. Aina ruokaa ei
ole tarpeeksi, sillä kaupoilta
ruokaa pyytäviä järjestöjä on
paljon.

RuokaApu yhdistyksen työ-
tä tukevat Vantaan kaupunki
sekä Vantaan seurakuntayh-
tymä. Kaupunki on tarjonnut
Myyrmäen tilat ja lähettää

paikalle tiistaisin sosiaalineu-
vojan. Ruokajonossa odotel-
lessa saa neuvoja myös päih-
detyöntekijältä.

RuokaApu yhdistys on kris-
tilliseltä pohjalta toimiva
järjestö. Keltään ei kuiten-
kaan kysellä miksi olet täällä,
tai mihin uskot. Yhdistys on
avoimesti sitä mitä on ja an-
taa kaikkien muidenkin olla.
Kenellekään ei tuputeta us-
koa, mutta jos uskonasioista
haluaa puhua, niin kuuntelija
löytyy.

Kuunteleminen onkin yksi
tärkeimmistä yhdistyksen
työntekijän toimintamu-
odoista. Ihmiset tulevat sisään
todellisessa hädässä, mutta
poistuvat usein rauhassa.

Samassa tilassa toimii
torstaisin myös Toivontupa.
RuokaApu yhdistyksen ja sen
sisällä toimivan, RAY:n tuke-
man Tulevaisuus Tavoitteel-

liseksi -projektin ylläpitämä
asema auttaa asunnottomia
ja päihdeidenkäyttäjiä kuun-
telemalla, ohjaamalla hoi-
toon sekä tukemalla hoidon
aikana ja sen jälkeen.

Toiminnan alkuvaiheessa
työssä oli mukana viisitoista
vapaaehtoista ja avun tarvit-
sijoita oli vajaat kaksisataa
ihmistä. Tänä päivänä ruoka-
apua antamassa on nelisen-
kymmentä ihmistä ja apua
annetaan pääsääntöisesti 350
ihmiselle. Ruoan lisäksi jae-
taan myös vaatteita.

Avun hakijoiden määrä on
kasvanut tasaisesti vuoden
aikana – tarve on kasvanut
jokaisella sektorilla. Jonot-
tajista löytyy lapsiperheitä,
nuoria, eläkeläisiä, maahan-
muuttajia ja keski-ikäisiä.

Avun tarvitsijat ovat kai-
kenikäisiä ja kaikista sosiaa-
lisista luokista. Kyse ei siis

ole juoppojen ruokkimisesta,
vaan vastauksesta ihmisten
kamppailuun köyhyytensä
kanssa.

Vapaaehtoistyönä alkanut
yhdistyksen toiminta jatkuu
edelleenkin suureksi osin va-
paaehtoisvoimin. Myyrmäen
pisteen vastaavana toimii
Anita Kähönen, joka on ollut
palkattuna työntekijänä vii-
me kesäkuusta asti. Työryh-
mään kuuluu lisäksi kuntout-
tavan työsopimuksen kautta
mukana olevia työntekijöitä
sekä työharjoittelijoita.

Osa työntekijöistä on van-
kila- tai päihdetaustaisia sekä
yhteiskunnasta tippuneita.
- Työntekijöiden kuntoutta-
minen ja jaksaminen on tär-
keää. Haluamme auttaa myös
työntekijöitämme eteenpäin,
kertoo Kähönen.

Apua annetaan asiakkaille,
mutta myös työntekijöille.

- Taustasta riippumatta voimme kaikki työskennellä yhdessä. Ja hyvinhän tämä sujuu, Kähönen nauraa iloisesti.

Jakopäivä

Jakopäivänä ovet avataan kello 11. Jo ennen yhtätoista on oven edessä pitkä jono ja sisällä käy kuhina, kun työntekijät valmistelevat ruoan jakoa.

Työntekijöiden kesken vallitsee harvinaisen hyvä ilmapiiri. Kähkönen, Ilmonen ja uusi kasvo, **Mika Louhikorpi**, seurakuntayhtymän päihdetyöntekijä, kättelevät jokaisen tulijan lämpimästi. Jokainen kohdataan. Nämä ihmiset eivät erotu Myyrmäen asemalla olevista ihmisistä millään lailla.

Ihmiset asettuvat syömään kahvia ja pullaa. Jari Ilmonen

hiljentää salin ja alkaa puhua tulevasta pääsiäisestä. Hän kehottaa ihmisiä heittämään pois kaiken pahan: Jeesuksen apu tulee köyhälle ja syrjäytyneellekin.

Välissä lauletaan muutama laulu ja Louhikorpi esittelee itsensä. Yleisössä mies yskii ja muutama lapsi itkee. Ihmiset alkavat siirtyä jakolinjastolle vaivihkaa, mutta suurin osa istuu edelleen rauhallisina penkeissä.

Ilmonen jatkaa pääsiäisestä puhumista: Jeesus rakastaa köyhää, kelvotonta, haisevaakin. Puhe on tunteisiin vetoavaa, kohderyhmälle sopivaa ja sisältää kertomuksen omakohtaisesta uskonnustulosta.

Kun Ilmonen kysyy, kuka haluaa olla Jeesuksen kanssa paratiisissa ryövärien taivon, nousee muutama käsi

ilmaan.

Salin takaosassa alkaa ruoan jako arvotussa järjestyksessä. Etuosassa lauletaan jälleen ja eräs nainen todistaa uskostaan.

Linjasto on jaoteltu mai-toihin, ruokiin, leipiin ja niin edelleen. Erään kaupan hajonneen pakastealtaan ansiosta asiakkaat saavat herkkuosastolta vain vähän sulanutta täytekakkua. Ruoan jakajat ovat ystävällisiä, kohteliaita ja sympaattisia.

Kuljettuaan käytävän loppuun kaikkien jakeluovien ohi ihmiset lähtevät koteihinsa. Työntekijät syövät ja kertovat päivää. Tänään kaikki meni hyvin. Onko tässä palanen tämän päivän paratiisia?

Teksti: Raakel Koittola

Kuvat: Jenni Puumala

Muut mediat

TÄLLÄ PALSTALLA KYYHKYNEN OTTAA
HALTUUN MERKITTÄVIMMÄT MUUT MEDIAT
AJASSAMME.

ELOKUVA: KIELLETTY HEDELMÄ. OHJAUS: DOME KARUKOSKI

Kuva: Tuukka
Ylönen

Tirkistelyä ja paljastuksia?

Lumene Natural Code, yksi elokuvan sponsoreista, läväh-tää valkokankaalle. Hymyilyt-tää. Tämä elokuva on herät-tänyt keskustelua katsojiensa mutta myös katsomasta pi-täytyvien keskuudessa. Kat-teettomien arvioiden mukaan 20 000 vanhoillislestadiolaista käy katsomassa tämän eloku-van ”salaa”.

Dome Karukosken ohjaa-man *Kielletyn hedelmän* sa-toa on puitu puolin ja toisin: totena, epätotena, valotta-vana, herkkänä, osoitteleva-na. Konsensus voisi olla jotain tämänkaltaista: osuva ja lii-alliset kliseet välttävä kuva-us nuoren irrottautumisesta vanhoillislestadiolaisesta yh-teisöstä.

Näinköhän? Elokuvan tirkistelyarvo lieene sen selvit-tämisessä, kuinka kriittinen

vanhoillislestadiolainen voi oman vakaumuksensa suh-teen olla tulematta luopioksi. Minua se ainakin kiinnostaa. Tekee mieli päästä kurkista-maan sisäpiiriin.

Jumalanterveet ja muut idylliset alkuriitit on pian suo-ritettu ja elokuva tuntuu to-della käynnistävän. Kotoisa, turvaa luova maalaismaisema levittäytyy valkokankaalle. Kirkassilmäiset, ujut mutta uteliaat katseet kohtaavat katsojan. (Ne tytöt näyttää sitä paitsi kadehdittavan kau-niilta *au nature!!*)

Me tytöt

Kielletty hedelmä kuvaa kah-den 18-vuotiaan tytön, Mari-an ja Raakelin, aikuistumista. On vaikea olla lyöttäytymättä joukkoon, sen verran tuntuu iholla omakin itsenäistymi-

nen, oma kasvu ja omalla tavallaan omien rajojen etsi-minen.

Maria haluaa lähteä suu-reen kaupunkiin ”katsomaan ja vähän kokeilemaan”. Raakel seuraa häntä velvollisuus-dentuntonsa usuttamana. Minä olen nähnyt nämä roolit ennenkin enkä edelleenkään tiedä, kumpaa haluan.

- Pussailaanko? Maria ehdottaa vieressä istuvalle pojalle, kun on päättänyt selvittää, miltä sellainen synti maistuu. Maria osaa ja us-kaltaa avata suunsa eikä hän ymmärrä häpeillä kokemato-muuttaan. Kaikessa hui-kentelevaisuudessaan Maria on ihastuttava! Avoin, suora, vähän kapinoivakin, mutta enimmäkseen vain niin hel-lyttävän viaton.

Raakel puolestaan on yhtä

hyödyllinen kuin mikä hyvänsä jarru, jota ei käytetä. Välillä hän kertoo Marialle, missä ne meidän rajat kulkee: mikä on syntiä ja mikä vie turmioon. Samalla hän kuitenkin siipei-lee ystävänsä peesissä kohti uutta vapautta.

Maria on se, joka raivaa tietä ja asettuu poikketeloin, Raakel vierellä katsoo ja pro-sessoi. Raakel on niin kliini-nen että ällöttää.

Varjoissa maailman

Kun Raakel ihastuu, hän alkaa hiljaisen muutoksensa samas-tuttavammaksi hahmoksi. Koskettavan totisena tämä nuori uskovaisten selittää pojalle olevansa tässä maail-massa kuin kolmiulotteinen, heijastettu kuva. Aiheesta ymmällään oleva poika saa kyllä luvan tulla viereen,

mutta: - Ei minuun voi koskea. Minua ei ole.

Kielletty hedelmä kulkee maailmojen rajoilla. Raakel koettaa selviytyä tästä välttämällä altistumista viimeiseen asti. Hän elää maailmassa varjon lailla.

Kiusauksistaan tunnettu maailma tarjoilee Raakelille kuitenkin ennen kokemattomia nautintoja, uudenlaista lupaa olla ja aistia. Kangerrellen hän ottaa varjonsa paikan - ensin sattumien ja lopulta tietoisien päätöksen kautta.

Marian tie on toisenlainen.

Hän ryntää räiskyen maailmaan sen kaikessa maailmallisuudessa. Hän haluaa tehdä turhaksi sen, mistä heitä on varoiteltu, osoittaa rajat keksityiksi ja pistää valot päälle pimeään. Marian uhossa on tarttuva julistus: kokeile itse, tämä on ihan tavallista!

Mustavalkoisuudestaan huolimatta - tai ehkä juuri siksi - rajankäynti maailman ja oman olemisen välillä lävistää myös katsojan. Missä minä olen ei-oleva, koskematon ja samastumaton? Missä olen kuin varjo muihin verrattuna, kuin salaisuus, jota

en kestä kenenkään paljastavan?

Missä minusta tuntuu kiuassalliselta tulla nähdyksi itsenäni? Missä kuljen rajoilla ni?

Kun suukko vie helvettiin

Elokuvasa nuoret etsivät itseään seksuaalisuuden kautta. Heitä varoitetaan seksuaalisuuden toteuttamisesta ennen avioliittoa. Maria tietää kuitenkin valistaa, ettei suutelu välttämättä johda seksiin. Hän testaa tietoaan maailmassa - aina yhdyntään

asti.

Raakel on varovaisempi: hän riisuu vain sen verran kuin tahtoo ja nauttii läheisyydestä omilla ehdoillaan - lopulta myös vailla syyllisyyttä.

Elokuvan eräänlaisena kliimaksina palvelee heinälatoon sijoittuva vanhoillislestadiolaisten nuorten lemmiskelykohtaus. Se kariutuu ahdistavissa sekä alleviivaavissa merkeissä: Raakelin poikaystävä menee liian pitkälle ja rukoilee anteeksiantoa Raakelille synnistä ja itselleen heikkoudesta. Samalla hän tyydyttää pikaisesti itsensä.

Kuva: Antti Ruusuvuori

Seksi ja alkoholi ovat aikamme suuria kertomuksia, halusimme niin tai emme. Kasvu tarkoittaa enemmän tai vähemmän holtitonta törmäilyä molempiin. Aikuistuminen pelkistyy kykyyn hallita niitä, turtua niihin tai tulla niille välinpitämättömäksi.

Kulttuurissamme seksistä ja alkoholista on tullut tehtyä ihmisen itsemääräämisoikeuden, rohkeuden, uskalluksen - usein jopa hänen persoonansa - mittareita. Tässä Kielletty hedelmä ei tarjoa yllätyksiä, mutta osallistuu kerrontaan aidosti ja rohkeasti.

Seksi tai alkoholin yhteydessä puhe synnistä on loukkaavinta, leimaavinta ja tuomitsevaa. Puhe oikeasta ja väärästä suhteellistuu ja muuttuu ympäripyöreäksi. Vaikeneminen ei ole sen viisaampaa.

Keskustelu tai sen kartaaminen osoittaa niiden (sekä positiivisen ja negatiivisen) vallan elämäntodellisuudessamme. Samalla keskustelu osoittaa myös, mikä valta syntipuheelle yhä annetaan.

Synnintunto

Synti saa luvan osoittaa oivallisen ongelmallisuutensa myös Kielletyssä hedelmässä. Maria tietää, ettei polku kadotukseen ala pulloista tai pussailusta vaan oman sisimmän heikkoudesta. Lopulta hänen heikko psyykeensä on räjähtää rajojen puutteessa. Raakel taas jaksaa muistaa, mitä synnistä on opetettu ja miten sen jälkeen pitää pyytää anteeksi. Lopulta hän unohtaa, miltä sen kaiken oikein piti tuntua.

Minulle elokuvassa on yksi ainoa kohta, jossa synti saa aikaan sellaista katumusta, jonka uskaltaisimme nimetä synnintunnoksi. Kaikki muu siksi väitetty tyhjenee häpeään, pelkuruuteen, epävarmuuteen, yrityksiin kätkeä virheensä tai kaikkien näiden nerokkaaseen yhteisvaikutukseen.

Tytöt ajautuvat kumpikin tahollaan ulos opituista rajoistaan kaupungin houkutuksissa. Hämmennystään peittääkseen he salaavat toisiltaan asioita, joita pelkäävät

toisen paheksuvan.

- Anteeksi, kun valehtelin sinulle, tulee jostain sieltä, mistä anteeksipyyntöön kuuluukin. Vilpittömyydestä, halusta korjata kadotettu yhteys, luottamuksen uudelleenlöytämisestä ja alusta alkamisen toivosta.

Elokuvasa synnintunnoksi määritellään yhteisön uskonymmärrys synnistä. Sen osoittavat hellä kaitseminen, rakastavat rajat ja huolenpito. Miten ahdistavaksi se voikaan muodostua tässä sanattomassa läsnäolossa! Miten ahdistavaksi se voikaan käydä niiden ollessaan poissa...

Kaksi tietä pelastukseen

Elokuvan lopussa Maria tekee äkkikäännöksen. Hän riuhtoo itsensä irti maailmasta ja löytää parannukseen. Kun Marialle julistetaan synninpäästö, hänen katseensa on levollinen ja hymynsä huokuu onnea. Yksi eksynyt on löytänyt jälleen kotiin.

Raakel seuraa ystävänsä paluuta jälleen peesaten.

Hänen pelastuksensa ei kuitenkaan ole siinä. Hän palaa vain ymmärtääkseen, ettei paluuta enää ole.

Elokuva ei osoita taivasta eikä helvettiä, samalla se kuitenkin tekee todelliseksi niiden olemassaolon niin ajassa kuin myös iäisyudessa. Kumpi tytöistä on pelastettu? En tiedä lainkaan, mitä kanssakatsojani ajattelevat. Tiedän tarkalleen, mitä itse ajattelen. Tunne sisälläni on epämieluisa.

Elokuvan arvio ja arvo

Tennispalatsin ulko-ovilta astun melkein suoraan Onnelaan, paikkaan, jossa olen juuri katsellut ja vähän kokeillut Marian ja Raakelin seurassa. Olen nähnyt siellä sellaista, jolta aiemmin pystyin sulkemaan silmäni. Tämän päivän valossa baarit näyttävät iljetäviltä paikoilta.

Entä se vanhoillislestadiolaisuuskysymys. Kuinka kriittinen oman vakaumuksensa suhteen voi olla? Valaisevan katsomiskokemuksen jälkeen tiedostan oman ulkopuolisuuteni: mistä minä tietäisin!

Keskeisempää lienee pyrkiä paljastamaan, kykenkö itse peilaamaan omaa vakaumustani ymmärryksen kriittisten tarpeiden valossa. Mistä minä pääsen rajoilleni, missä minä menetän tajuni oikeasta ja väärästä? Onko minulla paluuta?

Kristityn on otettava vakavasti kysymys omasta mahdollisesta paatumisestaan. Kielletyn hedelmän kadotetut ja löydetyt jättävät korviini soimaan viiltävän mutta aina ajankohtaisen ja pakottavan kysymyksen: mistä minä tunnen uskoni?

Teksti: Anna-Liisa Tolonen

Kuva: Tuukka Ylönen

Arkisin keinoin masennusta vastaan

Jukka Tontti: Monimielinen masennus. Arjen reseptejä elämäntaudin hoitoon. Vastapaino. 2008. 167 s.

Aristoteleelle masennus oli surua ilman syytä. Määritelmä tuo esiin sen, että masentunut kuvaa oloaan usein selittämättömäksi. Teemasta kirjoitti myös VT:n professori **Timo Veijola** artikkelissaan *Depressio raamatullisena ja henkilökohtaisena kokemuksena*. (Sielunhoidon aikakauskirja 12, 2000).

Jukka Tontti tarttuu kirjassaan vaikeaan aiheeseen. Hän ei pyri tosin selittämään masennusta, vaan löytämään kirjan alaotsikon mukaisesti arkisia reseptejä sen hoitoon. Tämä kirjan käytännöllinen

tavoite on sekä yllättävä että positiivinen lähtökohta. Liian usein akateeminen tutkimus jää kuvailun tasolle, etäälle jokapäiväisestä elämästä.

Kirjan pohjana on 73 masentuneen haastattelut. Arkijärjen hoitokeinoja kertyi yhteensä 561 kappaletta. Ne on listattu kirjan lopussa. Niitä ovat mm. useiden haastateltujen mainitsema keskusteleminen, liikunta ja lääkkeet mutta myös itsensä piippuun rehkiminen, parin kaljan ottaminen ja ripittäytyminen.

Kirjan metodiin sisältyy ongelma: Kuinka erottaa hoitokeinoista hyvät akanoista? Eivät kai kaikki masentuneet ole oikeassa siinä, mikä on todella hyödyksi ma-

sennuksen hoidossa?

Tontti analysoi kyllä eri hoitomuotoja sinänsä ansiokkaasti yhteiskuntatieteilijän näkökulmasta, mutta ei päädy kovinkaan selkeään lopputulokseen: "On löydettävä tasapaino ja keskitie kohtuuttomuuksien väliltä. Ei pidä raataa ja rutistaa liikaa, eikä liian vähän. Ei uppoutua liikaa rutiineihin, mutta ei voi olla ilman niitäkään. Elämässä ei pidä olla liikaa irtiottoja, eikä liikaa pohdiskelevaa työstämistä, mutta ei liian vähänkään. Pitää olla sopivasti puhumista, tilitystä, avautumista ja yhdessäoloa ja tarpeen tullen ammattilaisten hoivaa ja lääkkeitä."

Arto Nuutinen

Eräänlainen johdatus tutkimukseen

Kirsti Lempiäinen, Olli Löytty & Merja Kinnunen (toim.): Tutkijan kirja. Vastapaino 2008. 292 s.

Vastapainon toinen arvosteltava kirjauutuus on Tutkijan kirja. Tämä teos on mainio johdatus tutkijan käytännön elämään, käsitellen lyhyissä artikkeleissaan sellaisia konkreettisia pulmia kuin apurahasodat, tutkijayhteisön odotukset, tutkijan arkisen ajankäytön hallinta, konferensseissa toimiminen, tieteellinen julkaiseminen, tutkimuksen paikka yhteiskunnassa ja niin edelleen.

Sekaan mahtuu myös kevyempää luettavaa (joskin

teokselle kauttaaltaan pisteet laadukkaasta ja helposta kielestä!) kuten **Raimo Blomin** ja **Harri Melinin** anekdootillinen kertomus yhteistoiminnasta itänaapurin tiedekomiteoiden ja -akatemioiden kanssa.

Kirjan pääpaino on humanistisissa ja yhteiskuntatieteissä, joten arvon lupaava teologikin saanee sitä reppuunsa tuhtia evästä. Kirjoittajat ovat etupäässä nuoren tutkijapolven edustajia, vaikka joukkoon mahtuukin myös konkareita kuten **Antti Eskola** ja edellä mainittu Blom.

Kirja noudattaa sisällössään kolmijakoa olosuhteet, tekeminen ja lupaukset. Näin ollen tutkimisen arki tulee

laajasti käsitellyksi, ja sekaan mahtuu myös filosofisempia ja eettisiä kysymyksiä.

Tällainen omaa graduun vasta päätoimisesti "suunnitteleva" opiskelijakin kuin allekirjoittanut sai kirjasta merkittävää opastusta.

Kirja onkin jatkoa Vastapainon opiskelun, opettamisen ja tutkimisen "julkaisusarjassa" teoksille *Iso Gee - Gradua ei jätetä* (1999), *Tieteellinen kirjoittaminen* (2002) ja *Tilanteen taju - opettaminen yliopistoissa* (2006). Kyyhkynen suosittelee yliopistomaa ilmaan hinkuville!

Pekka Mustakallio

Sivistys

— NIIN, SIVISTYS. MITÄ SE OIKEIN ON?

Kansakunnan äidit ja isät ovat huolissaan. Ja mikäpä ettei - valtion kassakaapin ovellahan ei kolkuttele pelkästään herra Talouskriisi (joka lie, jos nyt ei jo toisella jalallaan kynnyksen väärällä puolella, niin ainakin tukevasti kiinni ovenkarmissa), vaan mitä moninaisimmat muunkinlaiset möröt ja vitsaukset. Jonossa odottaa ainakin paljon pelätty Suurten Ikäluokkien Eläköityminen, eli konkreettisesti sanoen pitkä liuta tuottamattomia eläkeläisiä, joille on luvattu jos kaikenlaista ilmaista päivärahaa ja hammashoitoa. Jo onkin päänsä vaivaa. Mutta onneksi sentään kansakunnan toivo, nuoriso, odottaa vuoroaan päästä palvelemaan yhteistä asiaa ja koko kansan etua!

Pitäisi vaan saada nuorukaiset töihin. Mutta mikä eteen? Laiskottelevat vain, mokomat. Viettävät aikaansa vuosikaudet esimerkiksi yliopistossa, nostavat opintotukea vain. Ja tätä ennen pitävät ties millaisia välivuolia, eivät tiedä vielä lukiossakaan (!!) mihin elämässään suuntautua. Sitten kun opinahjoon pääsevät, vaihtavat monet kerrat pääainetta. Ja niin eteen päin. Ei tunnu olevan kiinnostusta veronmaksuun, ei kansakunnan (taloudelliseen) hyvinvointiin eikä yhteisiin talkoisiin.

Valmistumisajat lyhyeksi siis, nopeammin vain työelämään¹! Panostetaan opintojen ohjaukseen, hallintaan ja laatuun! Pakollinen kansainvälistymisjakso opintoihin²! Pitää näet verkostoitua, sehän se on nykyään tärkeää. Ja stipendi niille, jotka eivät normiaikoja valmistumisessaan ylitä! (Viimeisin innovaatio, josta vielä alla lisää, ei taida tulla kansan johtoportaan taikka opetusministeriön ideariihestä, vaan aivan Helsingin Yliopiston sisältä. Onneksi on sentään yhteiset päämäärät sisäistetty.)

Herääkin kysymys, kuinka mahtaa käydä tutkimuksen laadun ja korkeatasoisuuden yliopistoissa? Niitäkin kun tahdottaisiin pitää yllä, näin ainakin toteaa tuleva arvon oikeushenkilö Helsingin Yliopisto strategisessa suunnitelmassaan vuosille

¹ Aiheesta mm. kokoomusta edustava opetusministerimme Henna Virkkunen blogissaan 17.2.2009: http://www.hennavirkkunen.fi/index.php?option=com_mojo&Itemid=17&p=43 (luettu 17.4.2009)

² Näin edellä mainittu poliitikko vastikään Kuopiossa: <http://www.minedu.fi/OPM/Tiedotteet/2009/03/Kansainvalistymisstrategia.html?lang=fi> . (luettu 17.4.2009)

2010 - 2012. Tehtäväksi eli missioksi ilmoitetaan olla ”Suomen monipuolisin tieteen, sivistyksen ja henkisen uudistumisen instituutio, tulevaisuuden rakentaja ja edelläkävijä”. Päämääränä elikkä visiona on aseman lujittaminen maailman parhaiden monitieteisten yliopistojen joukossa³. Kai siihen laatua ja korkeatasoisuutta tarvitaan, näin sanoo terve järkikin. Ainakin tiettyjen kriteerien mukaista sellaista.

Eräs München Ludwig-Maximilians-Universitätissä vaihtovuottaan viettävä (ja siispä opetusministerin kansainvälistymiskehotuksia kuuliaisesti noudattava!) opiskelija sai vastikään kirjeen Valtiotieteelliseltä tiedekunnalta. Kyselevät, miksei opiskelija ole valmistunut kandidaatiksi, vaikka neljäs opintovuosi on jo menneillään. Vastausta ja selitystä vaaditaan. Niinpä joutuu opiskelijapolo kaiken keskellä täyttämään ”huolettisesti” opintosuunnitelman kandidaatin tutkintoon varten ja laatimaan itselleen aikataulun ”puuttuvien opintojen suorittamiselle”, jos mielii ”ilmoittautua läsnä olevaksi” seuraavana lukuvuonna. Opinnot on saatava etenemään. Ei siinä auta puhe vaihtovuodesta, eikä kahden tutkinnon yhtäaikaista suorittamisesta. (Jälkimmäinen saattaa olla jopa paheksuttavaa, kertovat tietyt äänet. Resurssien tuhlausta moinen.) Ei ole ennenkään auttanut itku Markkinoilla. Eivät päde vanhat hokemat näinä aikoina: ei korvaa enää edes määrää laatua, jos on määrä vääränlaista. Ei voi vedota opiskelija suurehkoon opintopistemääräänsäkään, kun tutkintoja olla pitäisi. Niiden hankkiminen, sehän se on opintojen etenemistä. Niistähän sitä yliopistoillekin maksetaan.

³ Helsingin yliopiston strategia 2010- 2012: http://www.helsinki.fi/strategia/pdf/HY_strategia_2010-2012.pdf , sivu 1. (ladattu 17.4.2009) [Tainnut konsultti olla apuna muotoilujen kanssa. Miksihän ovat pyramidikaavioissa sanat ”missio” ja ”visio” jääneet sulkeisiin?]

⁴ Muotoilu ei ole huolimattomuutta, vaan suora lainaus Opiskelijan saamasta 25.3.2009 päivätystä kirjeestä, aivan kuten muutkin kappaaleen lainausmerkkien sisäiset sanaset. Miten lie, mutta allekirjoittaneen intuitio kaipaisi tähän kovasti yhdyssanaa. Yhdyssanaa käyttäen vastaavan ilmaisuuden kohdalla myös sivuston http://www.helsinki.fi/opiskelu/lukuvuosi_ilmoittautuminen.html anonymi kirjoittaja! (Ainakin 17.4.2009)

Liekö nyt liioittelua ehdottaa, että tämä kirje ja uuteen tutkintojärjestelmään sisältyvä opintoaikoja seuraava nk. ”Etappi-järjestelmä” antaakin yhden esimerkin Helsingin Yliopiston strategian missio-osuuden perin korkealentoisen ja kaiketi kovin innovatiivisen kielellisen muotoilun takana piilevän ajattelumallin konkreettisista sovellutuksista. Palataanpa näihin visioihin. Tavoitteenahan oli olla ”Suomen monipuolisin tieteen, sivistyksen ja henkisen uudistumisen instituutio, tulevaisuuden rakentaja ja edelläkävijä”.

Todellakin! Näin sitä (1) uudistetaan opiskelijaa henkisesti: elinkeinoelämään pitää päästä, nopeasti, mitä varten pitää taas suunnitella elämäänsä eli uraansa eli opintojaan⁵. Jos tutkintoja mieliä saada, niin valmistukoon tavoiteajassa. Mieluummin alle. Siinä samalla (2) rakennetaan tulevaisuutta, pidetään kansantalouden kassakone kilisemässä ja tyydytetään kansan äitien ja isien huoli rahakirstujen riittävydestä. Nyt on Helsingin Yliopiston johtoporrasakin onneksi tajunnut, ettei tämä niin vain onnistukaan. Siispä suunnitellaan kunnollisille ”porkkanaa” eli rahallista stipendiä, jos tutkintonsa suorittaa tavoiteajassa tai sen alle⁶. Näinhän se menee. Rahallista voittoahan tässä ollaan jok’ikinen maksimoimassa, elämämme markkinoilla. Kai tämä sitten on sitä edelläkävijyyttä (3).

Tarkemmin ajateltuna ei ehkä olekaan niin, että tämä tällainen toiminta söisi jotain tieteeltä pois. Päinvastoin. Mitä nopeammin opiskelijat lentävät valmistumisen ansiosta yliopistosta ulos todelliseen maailmaan eli elinkeinoelämään, sitä enemmän saadaan tukiaisia valtiolta, joka taas saa enemmän verotuloja - kiitos juuri mainittujen, yhä nuorempina tuottaviksi heittäytyvien maisterien. (Jätän tässä nyt huomiotta sen, että eräiden mukaan veroja pitäisi keventää vain.)

Näistä tukiaisista nauttimaan ja tiedettä tekemään jää sitten joukko valittuja lahjakkaita jatko-opiskelijoita, jotka ovat jo perustutkintovaiheessa tajunneet keskittyä jonkin spesifisen ja tarkkarajaisen tieteellisen ongelman tutkimiseen, jonka hedelmänä on syntynyt viidessä vuodessa korkeatasoinen pro-gradu -tutkielma, jonka pohjalta on helppo ponnistaa eteenpäin eli kirjoittaa tarkkarajaisia artikkeleita erinäisiin hyvin rankattuihin aikakausjulkaisuihin. Asiahan on niin, että vain erikoistumalla voi alati kovenevassa kansainvälisessä akateemikkojen kilvoittelussa pärjätä.

Tutkintovaatimukset muokataan ajan vaatimusten mukaan ja laitokset profiloidaan asiaintuntijaryhmittymiksi. Jos laaja-alaisuutta kaipaava, niin voi aina kysyä asiaintuntijalausuntoa toisen tutkimusryhmän ammattimieheltä. Eihän langan vahvuuskaan ole siinä, että yksi säie ulottuisi läpi koko kerän, vaan monien säikeiden päällekkäisyydessä⁷! Jos ei hänkään, tai toinen vertaisensa, osaa vastata, niin ei taida olla kysymys edes kysymisen arvoinen.

Tulee kai siis myös Yliopistomme vision vaatimus tieteen edistämisestä täytettyä (4).

Palattakoon nyt tämän kirjoituksen johtokysymykseen. Niin, siihen sivistykseen. Sellaisen instituutiohan tahtoisivat visioissaan olla myös tuleva oikeushenkilömme. En kyllä mitenkään keksi, miten sen saisi tähän vallalla olevaan kuvioon liitettyä. Lieköhän enää edes mitään mitä siihen liittää? Jos jollakulla lukijalla on ehdotuksia, niin sopii esittää. Asia on tärkeä.

Tyydyn itse toteamaan helpotukseni sen johdosta, että **Humboldt**-setä kuoli jo ajat sitten. Säestyipähän tältäkin.

Lassi Jakola

⁵ Tässä sopii huomauttaa, että filosofian opiskelijain työelämäkursilla, joka kuuluu pakollisena aineopintoihin, pitää laatia CV. CV on lyhennelmä latinan kielen ilmaisusta *Curriculum Vitae*, joka kääntyy kieleemme mm. ilmaisulla ”elämän kilpakärret”. Pärjää varmaan paremmin elinkeinoelämän kilpa-ajoissa, kun rattaatkin on jo valmiina.

⁶ <http://www.helsinki.fi/ajankohtaista/uutisarkisto/4-2009/16-16-02-21.html> (17.4.2009)

⁷ Tämä on piiloviittaus Wittgensteinin *Filosofisia tutkimuksia* -teoksen huomautukseen §67. Samalla viittaus on esimerkki siitä, miten mitä hyväntahtoisimpia lauseita on mahdollista käyttää miltei minkä tahansa päämäärän palvelemiseen, jos ne tajuavat irrottaa alkuperäisestä asiayhteydestään.

Kansainväliset kirjeenvaihtajat

LUTERILAISET TEOLOGIT GLOBUKSEN ERI KOLKILTA
ÄÄNESSÄ.

Mikä tehtävä kristityillä, Kirkolla ja kristinuskolla on Palestiinassa?

Ashraf K. Tannous
PALESTIINA

Teologian kandidaatti, Lähi-idän teologinen seminaari, Beirut, Libanon. Kirjoittaja työskentelee Jordanian ja Pyhän Maan evankelis-luterilaisessa kirkossa.

Ensiksikin mainitsen, että on ihmisiä jotka luulevat, ettei kristittyjä, kirkkokuntia tai edes koko kristinuskoa ole olemassa tämän päivän Lähi-idässä. Kun tapaam turisteja ja vierailijoita - jopa arabeja - kerron kuitenkin heille, että olen palestiinalaiskristitty. Toisinaan he kysyvät ensimmäisenä, että milloin olen kääntynyt kristinuskoon?

Kristittynä ja palestiinalaisena tämä häiritsee minua, sillä juuri täältäähän kristinuskoko sai alkunsa, Palestiinan sydäimestä. Perheeni ja sukuni ovat aina olleet kristittyjä.

Vähäiset mutta vaikuttavat kristityt

Tänä päivänä kristittyjen määrä Palestiinassa on vähäinen: me muodostamme alle 2% koko palestiinalaisalueiden väestöstä. Vähyydestämme huolimatta meillä on aktiivinen rooli yhteiskunnassamme, arjessa, jossa olemme eläviä todistajia.

(Kerron teille esimerkin. Palestiinalaisalueiden kristityt viettävät ekumeenisista syistä ja todistuksen yhtenäisyyden tähden kirkkovuotta erityisellä tavalla: joulukausi eletään lännen kirkon mukaan ja pääsiäiskausi idän. Tällöin kristityt juhlivat suuria juhliaan yhtenäisesti ja yhdessä.)

Viime pääsiäisenä olin mukana kulkueessa Jerusalemin vanhassa kaupungissa piispani **Munib A Younanin**, saksalaisen rovastin ja muutaman muun luterilaisen pastorin kanssa. Olimme matkalla roomalais-katolisen kirkon patriarkan luokse viemään pääsiäissonnitteluja. Kulkiessamme juutalainen siirtokuntalainen sylkäisi rovastin kantaman ristin päälle.

Kun muslimiystävämme näkivät, mitä tapahtui, he olisivat tahtoneet tapella tuon siirtokuntalaisen kanssa, koska loukkaantuivat syvästi hänen epäkunnioittavasta

käytöksestään. Piispa Younan kuitenkin esti heitä. Hänellä on erittäin lämpimät välit muslimiyhteisöön.

Kirkon - ja kirkkojen - rooli Palestiinassa on siis tärkeä. Kirkko rohkaisee kaikkia kristittyjä pysymään kotimaassamme: opiskelemaan, tekemään työtä, solmimaan avioliittoja, synnyttämään lapsia ja samalla sitoutumaan yhteiskuntaamme. Kirkko toivoo, etteivät kristityt muuttaisi pois kotimaastaan

länteen, missä monet asiat viehättävät heitä - erityisimpänä niistä mainittakoon vapaus. Kirkko kannustaa meitä etsimään sielumme ja henkemme vapautta.

Kristittyjen ja koko kansan kirkko

Beetleheimin yliopiston tutkimusten mukaan palestiinalaiset muuttavat pois ko-

timaastaan kolmesta syystä: ensimmäinen ja keskeisin syy on miehitys ja sen päivittäinen halventava ja nöyryyttävä toiminta palestiinalaisia - niin kristittyjä kuin muslimeita - vastaan, toinen syy on työttömyys ja kolmas koulutuksen puute.

Kirkot tekevät parhaansa tarjotakseen niin kristityille

kuin muslimeille näitä asioita ja pitääkseen heidät kotimaassaan Pyhällä Maalla. Kirkot ylläpitävät kouluja ja antavat rahallista apua niille perheille, joilla ei ole varaa kustantaa lastensa opintoja.

Kirkkojen diakoniatyö pitää huolta vanhoista ihmisistä. Esimerkkinä tästä toimikoon länsimaalaisten kirkkojen

lähetyksen - myös Suomen Lähetyksen - tukeman Meals on Wheels -projekti, joka tarjoaa viikottain lämmintä ruokaa sekä lääkehoitoa vanhuksille ja tarvittaessa auttaa heitä sairaalaan.

Ennen kaikkea kirkot kylvivät oikeudenmukaisuuden ja sovituksen siementä kaikkien uskovien sydämeen. Ne työskentelevät vakavasti ja sitoutuneena uskojenvälisessä keskustelussa sekä muslimien että juutalaisten kanssa.

Haaste maailman kristityille

Haluan yllyttää kaikkia maailman kirkkoja huomaamaan meidän palestiinalaiskristittyjen kirkon. Auttakaa omassa maassanne eläviä palestiinalaisia palaamaan kotimaahansa ja tukekaa palestiinalaista Kirkkoa, jotta kristityt eivät kokonaan katoaisi Pyhältä Maalta.

Antakaa meille mahdollisuus koulutukseen, diakoniatyöhön ja sairaaloihin.

Antakaa meille toivo oikeudenmukaisuudesta ja sovituksista. Panostakaa uskontojenväliseen vuoropuheluun, jotta rauha kerran voisi vallita koko maailmassa.

Eroakirkosta.fi ajaa vakaumusten tasa-arvoa

Eroakirkosta.fi -palvelu on sivusto, joka avustaa henkilöä eroamaan ev.lut. tai ortodoksisesta kirkosta. Palvelu on saavuttanut paljon julkisuutta. Sen tarpeellisuutta ja motiiveja on myös kyseenalaistettu. Noin 90% kaikista eroista tehtiin eroakirkosta.fi -palvelun kautta vuonna 2008. Eromäärät ovat kasvaneet palvelun olemassaoloaikana 27 tuhannesta 52 tuhanteen vuodessa.

Jori Mäntysalo ja Petri Karisma julkistivat palvelun marraskuussa 2003. Ajatuksena oli, että Tampereen vapaa-ajattelijat ry maksaa erokirjeen postitaksun. Eroaminen sähköpostilla tuli mahdolliseksi useimmissa kunnissa vuonna 2005 ja koko maassa 2006 joulukuussa. Tästä alkoi kova eroamisen kasvu. Vuonna 2006 erosi palvelun kautta 28 000 henkilöä. Vuonna 2008 erosi jo 47 000 henkilöä. Tähän mennessä palvelua on käyttänyt noin 150 000 henkilöä.

Palvelun tarkoituksena ei ole erottaa ihmisiä kirkosta, vaan erottaa valtio ja kirkko toisistaan. Eroamisen helpottaminen on vain strategia päämäärän saavuttamiseksi, mutta ei itsetarkoitus. Tällä pyritään saavuttamaan vakaumuksien tasa-arvo lain edessä. Lakimuutos on todennäköinen vasta kun kirkon jäsenmäärä on riittävän alhainen, sillä erioikeuksia perusteellaan usein jäsenmäärällä. Tällä hetkellä valtion-kirkkoon kuuluu noin 81% suomalaisista.

Kirkko Monitor 2007 -tutkimuksen mukaan noin 30% suomalaisista pitää itseään uskovina. Tästä seuraa se, että jopa 50% kansasta on harmaalla vyöhykkeellä kirkon jäsenyyden suhteen ja saattaa harkita eroamista. Suurin syy eroamiseen on kirkollisvero. Tämä mainitaan syyksi 34:ssä palautteista. Toiseksi yleisin mainittu syy on eroamisen helppous (29%). Uskonottomuuden mainitsee 17%. Jonkin verran eroaa myös tosiuskovaisia. Kirkosta erotaan, koska sen koetaan hylänneen Raamatun sana. Vakaumuksellisia ateisteja ja tosiuskovaisia lukuunottamatta harva eroaisi kirkosta jos sen jäsenmaksu olisi pienempi, eikä se olisi kunnallisveron kaltainen. Kirkon kannalta on ongelmallista, että uskonasiat ovat suomalaisille varsin yksityisiä. Kaikki eivät koe, että uskovan henkilön pitäisi myös kuulua kirkkoon. Uskoa voi ilman kirkkoakin.

Olemme monesti kuulleet syytöksen, että olemme vastaorganisaatio jolla ei ole omia rakentavia tavoitteita. Kirkko nauttii laajaa kansan hyväksyntää. Kansa kokee, että kirkko tekee paljon hyvää. Me olemme kallistuneet sille puolelle, että nettona kirkko tuottaa negatiivisen hyödyn. Siksi toimimme vastaorganisaation asemassa. Kirkollisvero on noin 1,3%, ja siitä vain kymmenesosa menee avustustyöhön. Valtio ja kunnat pystyisivät vaivatta hoitamaan kaiken avustustyön mitä kirkko tekee. Toisin kuin yleensä luullaan, kirkko ei ole hyväntekeväisyysorganisaatio. Sen päätehtävä on jäseniensä ”pelastumisesta” huolehtiminen. Kirkko sijoittaa jäseniensä varat auttamiseen, eli hyväntekijöitä ovat itseasiassa kirkon jäsenet eikä kirkko. Valtiota ei sanota hyväntekeväisyysorganisaatioksi vaikka se jakaa kansalaisilta kerättyjä veroja mm. sosiaalityöhön.

Saamme jonkin verran kielteistä palautetta, koska toimimme arvostettua kirkkoa vastaan. Emme tee tätä ”piruuttamme”, emmekä halua kiusata kirkkoa. Valitettavasti kirkon jäsenmäärän vähentäminen on tehokkain keino saavuttaa päämäärämme, joka on valtion ja kirkon erottaminen. Taustalla on vapaa-ajattelijoiden tavoite vakaumusten tasa-arvosta lain edessä, uskonnoton tapakulttuuri ja uskonottomuuden edistäminen ja puolustaminen. Toivomme ihmisten olevan mieluummin rehellisiä omille aatteilleen kuin kuuluvan pelkän perinteen vuoksi tiettyyn instituutioon.

Heikki Orsila

Kirjoittaja on Tampereen vapaa-ajattelijat ry:n hallituksen jäsen sekä eroakirkosta.fi -sivuston tiedottaja ja ylläpitäjä.

TYT:n ruumiinavaus

KYYHKYNYN POMMITAA TYT:N PUHEENJOHTAJIA LAURA LEIPAKKAA JA TUULI KOTISAARTA SUORILLA KYSYMYKSILLÄ. KYSYMYSEHDOTUKSIA OTETAAN VASTAAN: tyt-kyyhkynen@helsinki.fi

KYSYMYS: Sähköpostilaatiko täyttyy viikoittain lukuisista TYT:n tapahtumamainoksista. Tehdäänkö siellä mitään muuta kuin juhlitaan ja kokoustetaan?

VASTAUS: TYT pyrkii järjestämään mahdollisimman monipuolista toimintaa jäsenistönissä ehdoilla. Tämä onkin syy sille, että tapahtumakalenterista on vaikea löytää päivää, jolloin ei olisi kokousta, ex-cua tai hengailuiltaa uudessa tilassamme Eleonorassa.

Kaiken näkyvän toiminnan lisäksi TYT panostaa todella paljon opiskelijoiden edunvalvontaan. Tämä työ ei yleensä näy suoranaisesti jäsenistölle asti, sillä siihen kuuluu yhteistyötä tiedekunnan kanssa erilaisten vierailujen ja kokousten merkeissä.

TYT:llä on kuitenkin pitkät perinteet edunvalvonnan suhteen, mikä on varmasti yksi selitys sille, ettei tiede-

kunnassamme tunnu oikein koskaan olevan mikään huonosti.

Sen lisäksi, että TYT hoitaa asioita tiedekunnassa, edunvalvonta ulottuu työelämään asti muun muassa yhteistyössä Pappisliiton kanssa.

Tarkoitus ei siis ole järjestää vain pientä ja mukavaa sisäpiiritoimintaa aktiiveille, vaan TYT pitää päivittäin erittäin hyvää huolta jokaisesta teologian opiskelijasta.

KYSYMYS: Entäs sitten edustaminen vaikkapa HYYssä?

VASTAUS: Helsingin yliopiston piirissä toimii yli kaksisataa eri järjestöä, jotka toisinaan jopa taistelevat oikeuksistaan omaan tilaan, halvempiin saunavuoroihin tai rahalliseen tukeen omaa järjestölehteään varten.

Ensisijaisesti TYT:n puolia HYYssä pitää kahdeksan eri tiedekunnan järjestöaktii-

veista koostuva HYAL eli Helsingin yliopiston ainejärjestöläiset.

Tulevana syksynä järjestetään edustajistovaalit, joihin toivotaan paljon hyviä ehdokkaita ajamaan teologien asioita. Etenkin omasta tilasta kiinnittäminen on yksi TYT:n suurimpia projekteja seuraavien vuosien aikana.

Vaikka Eleonora on nyt meidän, näin ei välttämättä ole enää seuraavan tilajaon jälkeen. Vaikka yliopistopolitiikka onkin monelle teologille kaukainen ja vieras asia, mitään ei voi saada ilman aktiivista edustamista eripuolilla järjestökenttää.

Yksi teologi HYYn hallituksessa ei vain yksinkertaisesti riitä.

KYSYMYS: Miten TYT pitää yllä suhteitaan muihin järjestöihin?

VASTAUS: Sen lisäksi, että TYT:n edustajia on muun muassa HYYn valiokunnissa, pyrkimyksenä on tehdä laajempaa yhteistyötä.

Jo muutaman vuoden ajan TYT on järjestänyt useita tapahtumia violettihaalaristen teekkareiden kanssa sekä tehnyt yhteistyötä bileiden suhteen matemaatikkojen kanssa.

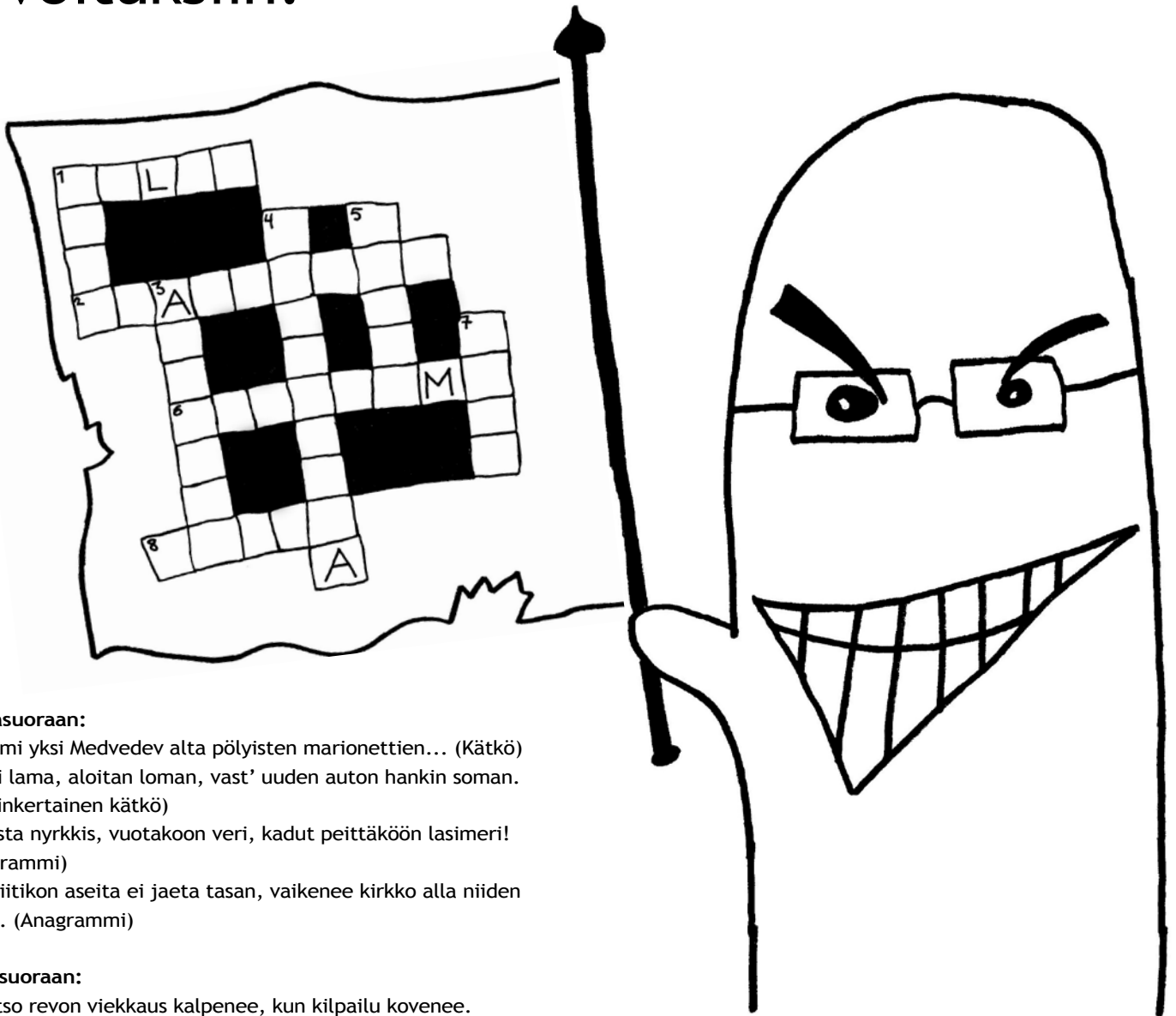
Tänä vuonna hallitus on käynyt tapaamassa Kannunvalajien eli valtiotieteilijöiden tiedekuntajärjestön hallitusta, ja tärkeimpänä projektina on aloittaa virallinen yhteistyö uskontotieteilijöiden ainejärjestön Mythos ry:n kanssa viimeistään ensi syksynä.

Tietenkään ei pidä unohtaa vierailuja ja muistamisia muiden vuosijuhlapäivinä!

Vastaukset:
Tuuli Kotisaari

KYYHKYSEN VANKKUMATTOMIN VIHOLLINEN, **KYYN**
PÄÄTOIMITTAJA TOHTORI KAAOS TARJOAA PALSTALLAAN
KESÄVIIHDETTÄ LUKIJOILLE. TOIMITUS PESEE KÄTENSÄ TÄSTÄ!

Vaihda vapaalle — vaivu piilosanan arvoituksiin!

Vaakasuoraan:

1. Poimi yksi Medvedev alta pölyisten marionettien... (Kätkö)
2. Hei lama, aloitan loman, vast' uuden auton hankin soman. (Kaksinkertainen kätkö)
6. Nosta nyrkkis, vuotakoon veri, kadut peittääköön lasimeri! (Anagrammi)
8. Poliitikon aseita ei jaeta tasan, vaikenee kirkko alla niiden kasan. (Anagrammi)

Pystysuoraan:

1. Katso revon viekkaus kalpenee, kun kilpailu kovenee. (Käänteinen kätkö)
3. On aika jo nousta kai aran, kuinka käynee uneliaan päättäjäparan? (Anagrammi)
4. Silta, jota kulkee byrokratian aasi. (Kaksinkertainen anagrammi)
5. Tuottamattomat ulos talostani, kaunistuu kvartaalin viivan alus. (Kätkö)
7. Rakasta kilvan työtä ja hikeä, viattomuus on unessaan sikeä! (Käänteinen kätkö)

HYVÄÄ LOMAA!
TOIVOO:

TOHTORI / KAAOS

PS. Luvassa palkinto oikein vastanneille!!!